

Giới thiệu Vợ À Anh Xin Lỗi

Xuất hiện trong truyện ngôn tình hoàn của tác giả mang tên Vợ À Anh Xin Lỗi, các anh là con trai của vị chủ tịch sở hữu tập đoàn lớn nhất thế giới. Sinh ra trong gia cảnh giàu có, sở hữu vẻ đẹp từ người mẹ và bộ óc thiên tài của người cha đã giúp họ khẳng định vị trí của bản thân trong mắt người đời. Nhưng các anh không hề cảm thấy áp lực từ sự kì vọng của cha mẹ hay những người xung quanh mà thay vào đó là tình yêu thương vô bờ bến của đấng sinh thành và sự ngưỡng mộ của người khác. Họ được tự do chọn con đường cho chính mình. Cuộc sống tươi đẹp thế bằng phụ quý là thế nhưng bỗng nhiên người mẹ mà các anh vô cùng thương yêu lại thông báo gia đình sẽ có thêm thành viên mới... và người này còn là vợ của họ: Kim Taehyung. Cái tên vừa nhắc đến thôi đã khiến các anh cảm thấy kinh tởm. Vì cuộc hôn nhân bắt buộc này mà họ xem cậu là vết nhơ của cuộc đời mình... mà những thứ dơ bẩn đối với họ đều đáng bị loại bỏ... Đón xem truyện hay này để theo dõi diễn biến tiếp theo các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ À Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Vào buổi sáng, tại căn biệt thự sang trọng có một chàng trai đang vội vã nấu bữa sáng cho người thương. Tuy thế nhưng cậu dành rất nhiều tình yêu của mình vào các món ăn này, chỉ nghĩ đến việc các anh khen đồ ăn cậu nấu ngon hay thậm chí nở nụ cười tươi mỗi sáng với cậu thôi cũng khiến Taehyung hạnh phúc đến nhường nào. Sau khi chuẩn bị bàn ăn tươm tất, Taehyung quyết định gọi các anh dậy nhưng bất ngờ thay họ đã xuống nhà từ lúc nào.

- Các anh xuống ăn sáng đi! Em chuẩn bị hết rồi đó. - Cậu vui vẻ nói, trong đầu thì đầy những viễn tưởng hạnh phúc mình nghĩ ra.

Nhưng trớ trêu thay điều cậu nhận được chỉ là sự ghê lạnh từ các anh. Họ ra khỏi nhà mà không nói với cậu một tiếng, cũng chẳng đợi cậu đi học cùng. Giờ đây Taehyung mới chợt tỉnh...

- Phải rồi ha? Các anh nói mình dơ bẩn thì sao ăn đồ mình nấu được.

Taehyung khẽ cười. Cậu cười chính mình, cười vào sự ngu ngốc của bản thân. Chỉ vì hôn nhân sắp đặt này mà cậu bị các anh căm ghét, bị mọi người xung quanh khinh thường, ngay cả bạn bè, thầy cô cũng nhìn cậu bằng ánh mắt kinh tởm nhưng Taehyung không trốn tránh sự sắp đặt này... bởi cậu yêu các anh lắm rồi...

Ngâm ngùi giấu nước mắt trong lòng, cậu lại tiếp tục chuẩn bị đồ ăn mà các anh không đụng đến ấy vào trong một cái hộp rồi bỏ vào cặp, phần còn lại thì để vào mâm cho cha mẹ chồng.

- Kim Taehyung! - Một cậu con trai với khuôn mặt anh tuấn, mặc đồng phục giống cậu từ đầu chạy tới.

- A! Minjae. Sao hôm nay cậu không chạy xe đạp nữa? - Taehyung nhìn thấy người bạn thanh mai trúc mã của mình mà không khỏi thắc mắc, thường thường Minjae hay sử dụng xe đạp đi học, đôi khi còn chở cậu đi chung nữa.

- Hồi sáng, tớ đang chạy thì đụng trúng người ta. Xe hư mất tiêu rồi, tiền ăn sáng cũng bồi thường cho người ta luôn. Huhu... đói quá, Taehyung à~

- Đây! Lấy cái này ăn tạm đi! - Taehyung lấy hộp đựng cơm của mình ra, đưa cho Minjae.

Khỏi phải nói mắt Minjae sáng rực như thế nào. Tay thì hứng hờ lấy còn miệng thì rí rít cảm ơn. Định mở ra thì cậu ta chợt nhớ gì đấy liền quay qua Taehyung hỏi:

- Đây là hộp cơm trưa của cậu mà?

- Cậu lấy ăn tạm đi! Trưa, tớ xuống canteen ăn cũng được.

- Nhưng trưa nào cậu cũng không xuống đó ăn, còn hay chuẩn bị hộp cơm trưa... chẳng phải để tránh mặt họ sao?

- Không... không phải đâu. - Taehyung nghe Minjae nói vậy giọng cũng bắt đầu run run.

- Đừng giấu tớ! Tớ biết đám người ấy ghét cậu. Họ còn vô liêm sỉ nói xấu cậu khiến cậu bị cả trường khinh thường. Hôm trước tớ còn nghe lén họ nói rằng trên trường nhất định không cho cậu gặp mặt!

- CẬU ĐỪNG NÓI NỮA! CÁC ANH ẤY KHÔNG CÓ VÔ LIÊM SỈ!

Taehyung đột nhiên la lên khiến những người đi đường chú ý tới cả hai. Minjae thấy không khí có hơi ngột ngạt liền nhanh chóng dắt tay cậu đi đến trường, không quên nói xin lỗi. Minjae rất hiểu người bạn từ nhỏ này của mình... mỗi khi Taehyung lớn tiếng để bình vực ai đó... nghĩa là người đó... rất

quan trọng với cậu.

- Kim Taehyung! Em có phải là con trai không? Sao lại yếu đuối đến vậy hả?

Thầy thể dục ngán ngẩm nhìn cậu còn cả lớp thì tủm tỉm cười. Hôm nay lớp Taehyung có hai tiết thể dục và nội dung chính là chạy bộ. Vì thể trạng vốn yếu nên chưa chạy được bao lâu cậu đã bị vấp ngã còn cản trở những người phía sau khiến họ không khỏi khó chịu. Thấy mình là cái gai trong mắt mọi người, cậu liền xin phép thầy cho nghỉ. Nhưng tiếc thay chưa nghỉ một được bao lâu thì cả lớp đã bắt cậu đi mua nước. Mua không vừa ý họ thì ép đi mua lại, một lần phải mang bao nhiêu chai nhưng thầy thể dục cũng chẳng nói gì. Chẳng ai hiểu cho cậu cả...

Hai tiết trôi qua nhanh chóng nhưng rút cạn gần hết sức lực của cậu. May mắn thay cũng đến lúc giờ ra chơi, cậu có thể nghỉ một lúc. Nơi cậu thích nhất là sân thượng. Ở đó vừa mát mẻ vừa vắng người rất thích hợp để nghỉ ngơi. Nhưng hôm nay không chỉ có cậu...

- Người tới đây làm gì?- Seokjin đưa ánh mắt căm ghét nhìn về phía Taehyung.

Ánh nắng mặt trời khẽ chiếu qua khuôn mặt thanh tú của anh khiến Taehyung mê mẩn ngắm nhìn người trước mặt. Anh mang vẻ đẹp của sự dịu dàng nhưng tiếc thay sự dịu dàng ấy, cậu chưa từng được thử qua...

- Em... em tưởng không có người nên...

- Thử dơ bản như người muốn tự tung tự tại ở trường này là được sao?- Seokjin vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng ấy nói với cậu.

Các anh một lời cũng nói cậu dơ bản, hai lời cũng là cậu dơ bản... Cậu dơ bản đến thế sao?

- Em xin lỗi...

Dứt lời, Taehyung chạy đi thật nhanh. Seokjin nhìn theo bóng dáng nhỏ bé ấy thì tim cũng bất giác trật một nhịp. Trong đầu anh chỉ quanh quẩn câu nói Em xin lỗi và những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt ấy. Phải chăng đây là lần đầu tiên... anh thấy cậu khóc.

Còn Taehyung nhắm chặt mắt mình lại. Cậu không muốn những giọt nước mắt này rơi... Cậu dơ bản, những thứ thuộc về cậu cũng dơ bản... Nỗi đau này chưa nguôi thì nỗi đau khác lại ập tới... cậu đụng trúng Min Yoongi mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Rằm

Tiếng va chạm giữa người và tường từ đâu vang lên khiến cho ai nghe thấy cũng khiếp sợ. Còn người vừa ra tay thì đứng đững như không có chuyện gì xảy ra. Không chỉ thế anh còn thẳng tay đánh vào người cậu những cú đánh không thương tiếc khiến thân thể nhỏ bé của Taehyung nhanh chóng ngã gục xuống.

- Đừng có đụng vào tao, đồ dơ bản!

Yoongi lạnh lùng nói, không thèm liếc cậu một cái liền bước đi khỏi, để lại con người nhỏ bé sớm đã ngã từ lúc nào...

- Taehyung à! Cha mẹ không thể bên con được nữa... xin lỗi con...

Một người phụ nữ thấp phần xinh đẹp nhưng trên khuôn mặt cô lại xuất hiện một nét buồn rầu cùng những giọt nước mắt bi thương, người đàn ông kế bên cô cũng không ngoại lệ... Hai người đau lòng nhìn đứa con mình hết mực yêu thương nhưng không có cách nào bên cạnh để bảo vệ cậu được nữa... Lúc đó Taehyung chỉ mới 3 tuổi. Cậu không hiểu ba mẹ nói gì, chỉ biết nghe lời mà im lặng trong góc tủ. Sau đó có tiếng đập cửa và hàng loạt những âm thanh khó nghe đan xen vào nhau tạo nên một khung cảnh rùng rợn... Vì quá sợ hãi, Taehyung thiếp đi cho đến khi một người đàn ông trong trang phục xanh dương đánh thức cậu... Ông ta thông báo rằng cha mẹ cậu bị tên giết người hàng loạt giết vì không có ai chăm nom nên Taehyung sau đó được gửi đến cô nhi viện...

Những kí ức đau thương ấy bỗng từ đâu ùa về trong tâm trí khiến Taehyung chột tỉnh... Giọt nước mắt cũng không ngừng rơi...

- Tại sao Taehyung không về cùng các con?

Một người phụ nữ đứng tuổi nhưng sắc thái đôi mươi đang vô cùng tức giận nhìn về phía 6 đứa con trai của mình. Người đàn ông lịch lãm bên cạnh thì gọi điện thoại đến từng nơi mà Taehyung có thể đến. Không khí trong nhà cực kì căng thẳng mà tâm trạng các anh thì rất chỉ là bình tĩnh.

- Nó ở đâu sao con biết được?- Jungkook bình thản nhìn mẹ mình đáp.

- Taehyung là vợ các con đấy! Sao các con có thể thiếu trách nhiệm đến nỗi vợ mình ở đâu cũng không biết?

- Mẹ à! Thằng đó không phải là VỢ CON! Sao mẹ không nghe ý kiến của tụi con mà đã quyết định? Từ đó đến giờ cái gì mẹ cũng chiều tụi con cơ mà?
- Jinin không kìm nổi tức giận nói.

- Vì cái gì mẹ cũng chiều tụi con nên bây giờ các con không thể chiều người mẹ già này một lần được sao?

Nói đến đây, bà bật khóc còn cha các anh thì tức giận quát lớn:

- TỤI BÂY CÒN KHÔNG MAU TÌM TAEHYUNG VỀ!

Các anh có chút ngạc nhiên nhìn cha mình. Đây là lần đầu tiên ông quát lớn với họ... chỉ vì thằng nhãi con ấy! Lát sau mỗi người một con xe chạy đi tìm cậu. Như nhớ được gì đó, Yoongi lập tức lái xe đến trường. Nhưng tại nơi anh đánh cậu đến ngất đi ấy chỉ vón vện một vùng máu khô mà bây giờ anh mới để ý tới... chẳng phải nó là của Kim Taehyung sao?

- Yoongi? Có tung tích gì của Taehyung chưa?

Seokjin hốt hoảng gọi cho từng người. Bản thân anh cũng không hiểu sao mình lại lo lắng đến vậy...

- Không... không có. - Yoongi hơi mất bình tĩnh nói.

- Thế em tìm tiếp đi!

"Thằng nhóc này có thể ở đâu được chứ?". Bỗng một ý tưởng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Alo! Em là Minjae phải không?

- Ừm! Đúng rồi. Mà anh là ai?

- Tôi là Kim Seokjin. Cậu có thể...

- Tôi cúp máy đây!- Minjae khó chịu định tắt điện thoại thì một câu nói khiến cậu vô cùng lo lắng.

- Kim...Kim Taehyung... mất tích? Máy người là cái loại gì mà khiến cậu ấy phải bỏ nhà đi như vậy?

- Cậu đừng vội vô oan vậy chứ? Tôi không có thời gian giải thích. Mau nói chỗ mà Taehyung hay đến đi!

- Hừ! Vì Taetae nên tôi mới nói cho anh nghe đấy nhé! Cậu ấy từ nhỏ chỉ đến đúng những chỗ này: Thứ nhất là cô nhi viện nhưng chắc chắn Taehyung sẽ không đến đó đâu...

- Tại sao? Taehyung được nuôi ở đó cơ mà?

- Vì ở đó có những kí ức không đáng nhớ lại đâu...À mà thứ hai là trường học, kế tiếp là nhà mấy người rồi tới nhà tôi... và cuối cùng là...

- Ở ĐÂU?- Seokjin mất kiên nhẫn quát lớn.

- Là nghĩa trang..

Tại nghĩa trang khá cổ của thành phố có một thân hình nhỏ bé, trên người còn vài vết máu đọng lại, tay cậu cầm hai đóa hoa trắng rất to đặt trước hai ngôi mộ trước mắt.

- Cha mẹ... Taetae tới thăm hai người này...

Nhưng đáp lại cậu chỉ có một sự im lặng của màn đêm..

- Cha mẹ... Taehyung buồn quá! Con có thể tâm sự với hai người được không?

-...

- Vậy con nói nhé... Cuộc sống của con hiện giờ đầy đủ hơn trước rồi... không còn những trận đòn roi của các sơ nữa, không còn bị mấy bạn ăn hiếp nữa. Không chỉ thế còn có tình yêu thương của cha mẹ chồng dành cho con. À nhắc mới nhớ, Taehyung có chồng rồi đấy! Tụi con chưa có cưới nhau, mới đính hôn thôi...

-...

- Con yêu mấy anh nhiều lắm... yêu từ cái nhìn đầu tiên. À mà cha mẹ hỏi đó có yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên không? Con còn chưa được nghe chuyện tình của hai người nữa đó... Hi hi...Có lẽ cũng chẳng có cơ hội rồi nhỉ?...

-...

- Mà cũng buồn lắm cha mẹ à... Họ không yêu con, họ căm ghét con. Nhưng con vẫn ảo mộng cho rằng mình có thể khiến họ yêu mình... con thật ngu ngốc phải không? Đến cả việc khiến mấy anh ấy gọi tên mình cũng khó. Họ gọi con là đồ dơ bẩn...mà cũng phải nhỉ? Một đứa mồ côi như con sao sánh với họ được?...Hi hi... Tại sao mình không chết đi cho khuất mắt họ nhỉ?

-...

- Cha mẹ, Taetae có thể gặp hai người không? Có thể cùng hai người xây dựng lại gia đình hạnh phúc trên thiên đàng không? Taetae có thể...hic... có thể không đau lòng như thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Seokjin đang lái xe nhanh đến nỗi dường như xé toạt sự im lặng của màn đêm. Anh không thể hiểu cảm giác bây giờ của mình là gì, anh chưa từng có tâm trạng nào như thế...giống như sắp đánh mất điều gì đó quan trọng vậy...

Lát sau, vừa đến nghĩa trang, Seokjin liền hỏi há lao ra xe tìm kiếm hình bóng nhỏ bé ấy nhưng khi thấy rồi... tìm anh lại đau đến vậy? Chẳng phải trước mặt anh là Kim Taehyung- người anh từng căm ghét- đang trong vòng tay của đứa em nhỏ hơn mình một tuổi- Min Yoongi- hay sao? Trong đầu anh tràn ngập những câu hỏi đến cả bản thân cũng chẳng thể trả lời..." Tại sao Yoongi lại ở đây?, Tại sao tìm mình lại nhói như thế này?,...Mình chậm chân rồi sao?...". Một người chưa từng thử cảm giác yêu một ai đó như anh sao có thể biết bản thân mình đang yêu Kim Taehyung cho được...

Và anh cứ đứng yên nhìn hai người đó như vậy cho đến khi Yoongi phá tan sự yên lặng này...

- Tại sao người lại ngu ngốc tự tử như vậy? Người nghĩ chết đi thì vui lắm sao?

" Tự tử? Tại sao Taehyung lại muốn tự tử...?" Seokjin bây giờ mới để ý đến con dao chứa trong bó hoa trắng kia...

- Em...em xin lỗi...- Taehyung không ngẩng mặt lên nhìn anh nhưng Yoongi biết người kia đang khóc. Tên ngốc này luôn chỉ biết xin lỗi thôi...Lúc anh đánh cậu hay chửi rửa cậu... thì Taehyung cũng chỉ nhẫn nhịn nói xin lỗi và khóc thôi...Nhiều lúc anh thắc mắc vì sao con người nhỏ bé như thế này lại chịu được những nỗi đau nhiều đến vậy? Phải...anh đã biết hết về quá khứ của Taehyung...

Trước khi Taehyung đến nhà anh một ngày, mẹ đã gọi Yoongi để kể cho anh nghe về cậu ấy, đương nhiên là cả quá khứ mà mọi đứa trẻ bằng tuổi cậu không thể chịu được, kể cả anh.

- Tại sao mẹ lại kể cho con nghe về những điều này?- Yoongi thắc mắc nhìn bà.

- Vì mẹ tin con, Yoongi. Tuy con là anh ba nhưng mẹ thấy con trưởng thành hơn những người khác, kể cả Seokjin...nên mẹ mong rằng con sẽ yêu thương thẳng bẻ...

Nhưng tiếc rằng anh lại làm điều ngược lại vì Yoongi nghĩ những điều đó chẳng liên quan gì đến mình cho đến khi chuyện này xảy ra... Cũng may là anh nhớ chút ít về quá khứ của cậu nên mới đến nghĩa trang này...

Lát sau, Yoongi mới kéo Taehyung đứng dậy. Anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt ấy và mới nhận ra: Kim Taehyung trông thật xinh đẹp. Đôi mắt to, ngắn nước trông thật thu hút, làn da hơi ngăm một chút nhưng còn đẹp hơn cả con gái, đôi môi hồng đào bên cạnh còn chút máu... do anh để lại...

- Từ sau... phải sống cho cả phần cha mẹ nữa. Đừng có ngu ngốc mà tự tử! Cậu nên nhớ nếu muốn làm chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến tôi! Nghe chưa?- Yoongi hơi ngại ngùng, quay mặt đi. Từ khi sinh ra đến giờ anh chưa từng nói câu nào sến như vậy...

- V... Vâng... Ừm... nếu em... muốn đi vệ sinh cũng phải hỏi ý kiến anh sao?- Còn Taehyung thì trừng đôi mắt ngậy thơ nhìn anh.

5 giây im lặng của Min Yoongi và ai đó xa xa...

- KIM TAEHYUNG! TÔI KHÔNG ĐÁNH CẬU LÀ KHÔNG ĐƯỢC MÀ!!!

Lần đầu anh gọi tên cậu a~

Sáng hôm sau...

Vẫn như thường lệ, Taehyung đang vội vàng nấu bữa sáng cho gia đình. Dù biết rằng sau vụ hôm qua thì các anh sẽ ghét cậu hơn nhưng Taehyung vốn là đứa ngốc mà...

- Mọi người... không xuống ăn sáng sao?- Cậu đứng đằng sau cửa bếp, nói vọng ra...

Vẫn là tiếng đóng cửa như ngày nào, vẫn là bộ dạng lạnh lùng đó dành cho cậu... Taehyung buồn bã quay lại căn bếp lạnh lẽo, chuẩn bị cơm vào một cái hộp như thường ngày...

Nhưng "thường ngày" lạ lắm... Sao có ai đó đang nhìn cậu chăm chăm vậy kia?

- Tôi chưa ăn mà em dọn cho ai vậy?

- Yoon... Yoongi?

- Ừa chứ tôi là Pipi à? (Pipi là con chó mà cha mẹ chồng Taehyung đang nuôi ấy).

- Không... không có... Pipi dễ thương hơn anh nhiều.

Đương nhiên là về sau Taehyung nói rất nhỏ nhưng không hiểu sao Yoongi vẫn nghe được...

- EM NÓI AI VẬY HẢ?

- Không... không có anh ngồi đi em dọn ra liền...

- Cho anh nữa.

Seokjin ung dung ngồi vào chỗ của Yoongi.

- Anh ở đâu ra vậy? Sao lại đẩy tôi?- Yoongi hậm hực nhìn anh hai của mình.

- Nhà anh mày! Anh mày muốn ngồi ở đâu là quyền của anh, nghe chưa?- Seokjin cũng không vừa, gân cổ cãi lại.

- Nhà anh cũng là nhà tôi!

- Anh lớn hơn mày một tuổi đấy! Anh ăn 2130 hạt gạo trước mày đó!

- Anh nói *beep* gì vậy hả?

Sau đó hai người cãi nhau gầm trời còn Taehyung lủi thủi lấy cặp đi học...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Khi chuông vừa reng lên cũng là lúc Taehyung đến trường. Vì 'chiến tranh' giữa Seokjin với Yoongi nên cậu mới đến trễ như vậy. Mà hôm nay cũng lạ... hai anh ấy lần đầu tiên ăn đồ cậu nấu... cũng không có chê a...

- KIM TAEHYUNG! ĐÃ ĐẾN TRỄ MÀ CON CƯỜI TUM TUM GÌ ĐÓ?

Cô giáo từ đằng sau mắng khiến cậu giật mình. Vì mãi mê nghĩ về chuyện hồi sáng mà cậu quên vào lớp luôn rồi... Taehyung cúi đầu, rồi rít xin lỗi cô nhưng cuối cùng lại bị cô mắng té tát trước lớp còn phạt đứng ngoài cửa cả hai tiết.

- Haizz... mỗi chân quá a...

Taehyung đang cố gắng lê lét từng bước nặng nề đến sân sau trường. Hôm trước cậu gặp Seokjin ở sân thượng nên hôm nay rút kinh nghiệm mà tìm đến chỗ khác nghỉ ngơi. Bỗng cậu nhớ lại những gì Minjae từng nói:

- "Đừng giấu tó! Tớ biết đám người ấy ghét cậu. Họ còn vô liêm sỉ nói xấu cậu khiến cậu bị cả trường khinh thường. Hôm trước tớ còn nghe lén họ nói rằng trên trường nhất định không cho cậu gặp mặt!"

"Phải chăng vì vậy mà mình tránh mặt các anh?". Đang mãi lo nghĩ ngợi, Taehyung không ý thức được rằng sự hiện diện của mình đã bị ai đó chú ý...

- Kim Taehyung? Cậu tới đây làm gì?

Một cô gái với nhan sắc ưa nhìn cùng kí phần trên mặt, mình mặc đồng phục hở hai nút áo đầu, tóc thì nhuộm lòa lẹt, đang nhìn cậu với ánh mắt không mấy thiện cảm. Taehyung cũng ý thức được người kia là ai nên không dám ở lại lâu. Cô ta chẳng phải ai khác mà chính là người yêu của Jungkook, vì biết bạn trai mình bị ép đính hôn nên cô ấy cực kì ghét cậu còn cầm đầu trường bắt nạt cậu nữa...

- Xin...xin lỗi...

Taehyung sợ hãi, định bước đi lại đụng trúng ai đó khiến cậu ngã nhào ra sau nhưng người đó chỉ lạnh lùng bước đi đến chỗ cô gái kia...

- Jungkook! Sao anh lâu vậy?- Minhee vui vẻ, ôm chầm cánh tay anh nũng nịu.

- Xin lỗi, anh phải trực nhật. Em không chờ lâu chứ?

- Không có a...Mà em thấy hơi khó chịu đó anh...

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn cậu.

- Cậu ấy... cậu ấy mắng em...hic... Taehyung nói rằng em là kẻ thứ ba...chen ngang giữa cuộc hôn nhân của anh...hic...

Minhee giả bộ tủi thân, người nép vào anh còn khóc vô cùng thảm thương khiến Jungkook không kiềm được tức giận, đi tới nắm cổ áo Taehyung xóc mạnh. Vì chân còn chưa hết mỏi lại chịu cú ngã vừa nãy nên Taehyung mất đà té vào người anh.

- Xin...xin lỗi...

Taehyung sợ hãi định đứng dậy thì bị anh ném vào vách tường không thương tiếc. Jungkook tức giận giáng một đòn vào bụng cậu, miệng phun ra những lời nói khiến tim cậu như bị hàng ngàn con dao đâm vào, lại rỉ máu...

- Mày tưởng mình là ai hả? Chỉ là một đứa mà cha mẹ tao nhặt từ ngoài đường về mà nghĩ bản thân mình là ông hoàng sao? Nực cười! Đừng nghĩ vì hôn nhân này mà tao phải yêu mày, phải cưới mày!... Kim Taehyung, mày nên nhớ rõ đây! NGƯỜI TAO YÊU LÀ LEE MINHEE! CÒN MÀY LÀ KẸ MÀ TAO CẢM HẬN NHẤT!NGHE RÕ CHƯA?

- Thôi đi Kookie ! Anh đánh cậu ấy như vậy thì sao Taehyung chịu được... Đừng giận nữa nha~

Minhee tuy trong lòng đang cảm thấy vui sướng nhưng cũng phải bầm bụng mà can ngăn anh. Cô ta muốn ghi điểm trong mắt Jungkook.

- Xin... xin lỗi...

Nhân lúc Jungkook lơ đãng, Taehyung vội vã chạy đi. Cậu sợ lắm... sợ anh nói những lời như vậy, sợ anh dành ánh mắt ấy cho cậu,... Tim cậu bỗng nhói lên, nó đập nhanh đến nỗi khiến Taehyung ngã quỵ, mọi thứ trước mắt cũng dần mờ đi, vết thương trên người đau đớn không thôi...

Taehyung sợ hãi chui rúc người lại trong một góc tối, miệng không ngừng lầm nhảm...

- Taetae không làm gì sai...Tại sao...tại sao...lại đối xử với tôi như vậy...Tại sao...

Bỗng từ xa xa, một đám con gái ăn mặc lòa lẹt tới chỗ cậu.

- Cuối cùng cũng tìm được mày, Kim Taehyung. Thật xui xẻo là mày đụng tới đại ca tao nên tụi tao phải trừng trị mày thôi! Đừng có trách tao đấy!

- Tớ...tớ không có đụng ai cả...Các cậu chắc...nhầm với ai đó rồi!...- Taehyung càng khép mình lại hơn, sợ sệt nói.

- Nhắm người? Kê đeo bám các hotboy trong trường mà không biết xấu hổ như người còn có tội nói dối nữa! Thật là đáng ghét! Chị em đâu? Đánh nó!

Dứt lời, cả đám người tay cầm gậy nhào tới chỗ cậu. Cơ thể nhỏ bé vừa chịu trận từ anh giờ lại nhận thêm nhiều cú đánh không thương tiếc khiến Taehyung không chịu nổi nhưng cậu chỉ biết nằm đó, cuộn người lại mà chịu trận ngay cả khi một trong đám người đó rạch một đường trên mặt cậu... Taehyung cũng không chống cự...

Chuông học vừa reo lên thì mấy người kia mới buông tha cho cậu. Máu cùng nước mắt hòa quện rơi đầy trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, chiếc áo sơ mi trắng cũng có vài vết máu loang lổ...

Còn mọi người đều nườm nượp vào lớp, không ai để ý đến cậu ngay cả người ngồi trên cây, người đã chứng kiến tất cả mọi chuyện, cũng không thương cảm mà giúp đỡ cậu...

- Hoseok! Vào lớp thôi!

Một cậu bạn từ đâu chạy tới gọi anh... Sau đó cả hai người vào lớp.

- Uhm..

Taehyung khó chịu mớ mớ nhìn mọi thứ xung quanh: giường trắng, màn trắng còn có một cái tủ chứa rất nhiều thuốc nữa..." Hóa ra mình đang ở phòng y tế". Taehyung cố gắng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt cho chắc chắn, liền nhận ra khuôn mặt quen thuộc đang chăm chú quan sát mình từ lúc nào.

- Anh... anh Seokjin..

- Em tỉnh lại rồi. Tốt quá!- Anh mỉm cười dịu dàng nhìn cậu khiến Taehyung có chút thần thờ.

- Em... Em đang mơ sao?

- Em nói gì kì vậy? Đầu không bị chấn thương đó chứ?

Seokjin lo lắng xoa đầu cậu. "Ấm áp". Đó là những gì Taehyung cảm nhận được ngay lúc này.

- Không... không có. - Taehyung cố gắng mỉm cười trấn an anh.

- Nói cho anh nghe Taehyung! Là ai làm vậy với em?- Seokjin có hơi tức giận nói.

Anh mong đợi cậu nói gì đây... Chẳng lẽ cậu lại nói Jungkook đánh cậu, dùng lời lẽ thậm tệ chửi cậu khiến bản thân đau đớn không thôi hay Minhee, người nhờ đàn em đánh cậu không thương tiếc hay ngay cả Hoseok- người đã mặc kệ cậu cho đám người kia ra tay với mình...

- Em không biết... Em không nhớ gì hết...

Bạn đang đọc truyện *Vợ À Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hôm nay là thứ bảy, không cần phải đi học nhưng Taehyung lại dậy rất sớm. Cậu sau khi chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà thì nhanh chóng chạy đến siêu thị mua ít đồ. Hôm nay còn là sinh nhật của Hoseok nữa nên cậu phải chuẩn bị từ sớm, phải nấu những món anh thích, tặng anh một món quà thật ý nghĩa. Nghĩ đến nụ cười anh dành cho cậu, lời cảm ơn đơn giản của anh cũng khiến Taehyung hạnh phúc biết dường nào... Vì vậy mà cũng quên cả chuyện hôm qua...

Ánh nắng của mùa thu nhẹ nhàng thả mình xuống con phố tập nập. Thứ bảy cũng là ngày mà gia đình quây quần bên nhau, vui vẻ cùng nhau đi chơi nên hôm nay trên phố cũng khá đông người. Taehyung còn nhớ: hồi đó Papa hứa sẽ dẫn cả nhà đi biển chơi còn Mama sẽ làm bữa trưa tuyệt vời để cùng nhau thưởng thức... Nhưng tiếc rằng lời hứa ấy vĩnh viễn không thành hiện thực. Nghĩ đến đây, tim Taehyung chợt nhói lên. Nó đập rất nhanh khiến cậu phải dựa người vào tường mà thở dốc, từng nhịp thở trở nên khó thông. Một lát sau mọi thứ mới trở nên bình thường được... Taehyung hơi choáng váng, bước đi đến siêu thị... Cái mát mẻ của mùa thu khiến cậu bớt mệt mỏi phần nào.

- Taehyung?

Nghe đến tên mình, cậu liền sợ hãi ôm đầu lại, người khép mình lại một chút. Người đó thấy cậu như vậy liền không khỏi thắc mắc:

- Taehyung, cậu sao vậy? Là tớ, Minjae đây mà.

Nghe đến đây, Taehyung mới bình tĩnh lại, từ từ ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

- Chào...chào cậu.

- Sao mấy ngày nay tớ gọi cậu lại không bắt máy? Tớ tìm cậu ở lớp cũng không có. Ra về đứng đợi cậu cũng không thấy là sao?- Minjae hơi khó chịu nhìn cậu.

- Tớ...tớ giận cậu...

- Hà???

- Cậu nói mấy anh... vô liêm sỉ.Tớ không thích.

- Vì chuyện đó sao?...Haizz...Vậy cho tớ xin lỗi nha~ Taehyung à! Đừng để cậu nói ấy cách dứt tình bạn mấy chục năm của mình mà~Minjae trưng bộ mặt cún con nhìn cậu.

- Ừm. Mà tại sao cậu dậy sớm thế? Thường thường thứ bảy với chủ nhật ngủ nhiều lắm mà?- Taehyung cố nhịn cười đáp.

- Anh mình mới mở tiệm bánh nên mình qua phụ. Taehyung có muốn ghé qua đó chơi chút không?

- Ừm.

- Mà này mặt cậu bị sao vậy? Sao lại băng bó thế?

- À...do tớ không cẩn thận. Không sao đâu, cậu đừng lo.

- Ừ. Từ sau đừng có bất cẩn nữa, nghe chưa?

- Biết rồi mà.

Minjae nhìn nụ cười của Taehyung cũng nhẹ lòng phần nào. Sao cậu ta lại không biết được chứ? Người bạn chí cốt này thật sự nói dối không giỏi lắm...

Lát sau hai người dừng chân tại một cửa hàng bánh ngọt được trang trí vô cùng dễ thương. Tường được sơn màu trắng với những con thú đáng yêu, bên trong thì màu hồng nhạt cùng những bông hoa đủ sắc thái khác nhau, bàn ghế gỗ mang lại cảm giác thoải mái cho khách hàng còn có những con cún rất đáng yêu nữa...

- Dễ thương quá a~~Taehyung ôm một chú cún vào lòng.

- Ừm. Ở cửa hàng của anh tớ, cậu có thể vừa thưởng thức bánh kem vừa thư giãn với những con cún này đó.

- Hi hi...Thích quá a~. Vậy anh cậu là ai vậy? Tớ có quen biết không?

- Là anh họ tớ ở bên Mỹ, mới về đây có mấy ngày thôi. Đợi đó, tớ gọi anh ấy ra liền.

Một lát sau, Minjae cùng một chàng trai với ngũ quan tinh tú, chiều cao lí tưởng, trông vô cùng hoàn hảo, bước đến chỗ cậu.

- Đây là anh Park Bogum. Còn đây là bạn em, Kim Taehyung.

- Chào em, Taehyung.

Anh Bogum dịu dàng bắt tay cậu trong khi Taehyung còn đang ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của anh ấy a~. Bogum đẹp không thua gì các anh của cậu hết còn vô cùng cao nữa khiến mọi đứa con gái chắc chắn sẽ đổ vì anh trong ánh mắt đầu tiên... Còn anh khi thấy cậu như vậy thì bất giác bật cười... Đứa nhóc này thật dễ thương!

Sau khi cả ba trò chuyện với nhau thì Taehyung phải cáo từ mà đi trước. Cậu còn phải chuẩn bị sinh nhật cho Hoseok nữa, nhất định phải tổ chức một buổi tiệc bất ngờ cho anh a~

- Khoan đã, Taehyung.- Bogum đột nhiên gọi cậu lại.

- Đây là số điện thoại của anh...Ừm...anh muốn làm bạn với em được không?- Anh có hơi ngại ngùng nhìn cậu,

- Đương nhiên là được mà. Cảm ơn anh.- Taehyung nở nụ cười khiến tim ai đó chột trật một nhịp.
- Cho tớ đi nữa.- Minjae từ đầu chạy tới.
- Cậu không giúp anh Bogum sao?
- Không sao đâu. Anh ấy có nhiều người hầu... ý lộn... người làm lắm.
- Vậy đi thôi!

Cả ngày hôm đó, cậu cùng Minjae đi siêu thị mua nguyên liệu, qua trung tâm thương mại mua quà với đồ trang trí còn quay lại chỗ anh Bogum đặt bánh nữa. Dù mệt nhưng hai đứa lại rất vui về a..

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

- Vậy tớ về trước nha!

Minjae sau khi cùng Taehyung đi mua đồ thì về nhà. Mama của cậu ấy đang nổi giận vì không chịu giúp anh Bogum mà đi chơi. Còn Taehyung sau khi chào tạm biệt bạn mình xong thì cậu cũng quay vào nhà mình để chuẩn bị bữa trưa cho mọi người. Vừa bước đến cửa, một khung cảnh vô cùng nồng ấm hiện ra trước mắt khiến Taehyung xém chút nữa rơi cả túi đồ trên tay. Hai con người đang không ngần ngại trao nhau nụ hôn ở phòng khách kia cũng chẳng để ý tới cậu mà tiếp tục chìm đắm trong không gian của riêng mình. Taehyung không muốn người mình yêu bên cạnh Minhee như vậy thà anh đánh cậu còn hơn chứ đừng khiến tim cậu nhói như thế này. Đầu óc Taehyung lẩn lộn bị choáng váng, thứ bên ngực trái lại đập mạnh làm cậu khó thở... nhưng cậu không muốn phá hỏng không gian của hai người nên cố gắng lê lét từng bước chân nặng nề vào bếp. Sau khi uống một ngụm nước, Taehyung mới bình thường trở lại. Cho dù bây giờ cậu đang khổ sở như thế nhưng ngay cả một cái liếc mắt, Jungkook cũng chẳng dành cho cậu...

Mà vốn dĩ anh tự tại như thế là do cha mẹ đã đi công tác nước ngoài còn các anh vốn dĩ đã xem Minhee là người nhà rồi...bây giờ chỉ có cậu là người thừa thôi...

Sau khi chuẩn bị cơm trưa xong, Taehyung liền ra phòng khách kêu Jungkook và Minhee xuống ăn cơm còn mình thì lên phòng chuẩn bị quà cho Hoseok. Trước khi đi cậu còn nghe rất rõ lời anh nói:

- " Minhee, đồ ăn dở bẩn như thế mà em chịu ăn sao?"
- " Anh đừng nói vậy ~ Dù gì cũng do vợ anh nấu mà..."
- " Nó không phải vợ anh! Anh đã nói bao nhiêu lần rồi hả"- Jungkook có hơi tức giận.
- " Thôi em xin lỗi a~"

Taehyung lại khóc nữa rồi...Cậu thật yếu đuối mà...

Đóng chặt cửa phòng lại, Taehyung ngồi bệt xuống sàn, theo thói quen lại cuộn người lại. Cậu phát ra những tiếng thút thút thảm thương trong căn phòng cô độc ấy, miệng lại lẩm bẩm những từ quen thuộc:

- Tại sao...hic...Tại sao...

Hồi đó mỗi lần khóc thì ba mẹ sẽ lau nước mắt cho cậu, mỗi lần bị trê trong cô nhi viện bắt nạt thì Minjae sẽ là người an ủi cậu...Vậy bây giờ thì sao...chẳng ai tới để yêu thương, bảo vệ, chia sẻ với cậu nữa, hiện tại của cậu chỉ còn lại những người luôn hăm hại cậu thôi...kể cả những người mà cậu yêu nhất.....Liệu cậu có cơ hội khiến các anh yêu mình không?...Taehyung chợt có một ý nghĩ:" Nếu chỉ biết ngồi đây mà khóc thì sao các anh biết mình yêu họ nhiều như thế nào?...Đúng vậy, Kim Taehyung! Mày phải cố gắng thể hiện tình cảm của mình...chắc chắn họ sẽ đáp trả mà. Pama từng nói chỉ cần mình có cố gắng thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi...". Taehyung chợt mỉm cười.

- Papa, Mama... Con hứa chính mình sẽ là người gây dựng tương lai của bản thân. Hai người nhất định phải chứng kiến đấy nhé! Từ giờ Taehyung sẽ không khóc nữa, Taehyung chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn...

Sau khi ổn định tinh thần, cậu lại bắt tay vào làm quà sinh nhật cho Hoseok. Đó là một con ngựa gỗ rất đẹp. Nó được phun sơn bóng cẩn thận, trên mình còn có một dòng chữ khắc vung về "Hoseok, Tateae yêu anh!". Nhìn lại thành quả của mình mà cậu không khỏi vui sướng, trong đầu lại đầy những viễn cảnh hạnh phúc...

- Hi...hi...Hoseok chắc chắn sẽ thích lắm a~

Taehyung cẩn thận bỏ vào một chiếc hộp nhỏ nhắn, đáng yêu. Từ lúc ngồi chạm khắc con ngựa tới giờ cũng đã đến chiều, cậu vui vẻ đi tắm sạch sẽ còn chải chuốt bản thân một chút. Nhìn Taehyung bây giờ trông vô cùng dễ thương, vết thương hôm qua cũng dần lành lại nên không cần băng bó nữa, càng tô thêm vẻ sắc nét cho cậu a...

Một lát sau, Taehyung xuống nhà chuẩn bị bữa tối thì thấy các anh cùng Minhee đang tụ tập đông đủ ở phòng khách, mình mặc lễ phục trông rất đẹp trai và sang trọng. Yoongi nhìn thấy cậu thì đi tới.

- Hôm nay sinh nhật Hoseok nên tụi anh tổ chức tiệc ở công ti, em có muốn đi chung không?

- Ồ...vậy còn bữa tối?- Taehyung ngơ ngác nhìn anh.

- Thì khỏi nấu, thằng ngốc này. Vậy em có đi hay không?- Yoongi cốc đầu cậu một cái khiến ai đó rất muốn mếu a.

- Đau mà... A...Đương nhiên em muốn đi rồi. Anh chờ một tí để em chuẩn bị...A...

Chưa nói hết câu, Yoongi đã nhắc bóng cậu lên mà đi đến cổng, nơi có một chiếc xe sang trọng đang đậu..

- Không cần. Em như vậy là đẹp rồi.

Nghe anh nói vậy, Taehyung ngại ngùng che khuôn mặt đang ửng đỏ của mình lại. Còn những người kia thì nửa tức giận nửa khó hiểu nhìn Yoongi và riêng một người đang ghen a.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Một lát sau cậu và các anh đến một công ti vô cùng to lớn và sang trọng. Ở đó được trang trí bằng những thứ xa hoa, lộng lẫy khiến ai nhìn vào đều phải ngưỡng mộ, cảm thán. Yoongi sau khi xuống xe thì định qua mở cửa cho cậu nhưng ai ngờ Seokjin từ đâu ra nắm tay cậu vào sảnh trước khiến anh vô cùng tức giận, trút hết hỏa trong người mình lên cái xe a.

Khi vào bên trong, Taehyung thấy choáng ngợp trước vẻ đẹp trước mắt. Những loại hoa quý được trang trí khắp không gian rộng lớn này, chính giữa có một bàn tiệc với đủ loại món ăn cao sang, mọi người xung quanh ai cũng ăn mặc chỉnh tề và lộng lẫy. Đang bận ngắm nhìn căn phòng mà Taehyung không chú ý tới người đang bước tới gần cậu và Seokjin.

- Xin chào, cậu Seokjin.- Người đó nói.

- Ồ! Lâu rồi không gặp, Bogum?

"Bogum? Tên nghe quen quen?". Taehyung tò mò đưa mắt nhìn người bên cạnh anh.

- Anh Park Bogum?

- Wow...Bất ngờ ghê! Taehyung, sao em lại ở đây thế?- Bogum ngạc nhiên nhìn cậu.

- Là vợ chúng tôi thì sao em ấy không tới đây được?- Yoongi từ đâu tới, lạnh lùng nói tiện thể đẩy Seokjin sang một bên còn anh chỉ biết liếc đứa em nhỏ hơn mình một tuổi này.

- Vợ các cậu? Wow...Tôi mới đi Mỹ có ba năm mà các cậu đã có vợ rồi à?

- Còn cậu vẫn chưa có mảnh tình vắt vai à?

- Haha...ừ thì đúng nhưng mà...

Sau đó cả ba cùng nói chuyện vui vẻ với nhau, Taehyung cũng ý thức được họ lâu ngày không gặp, có nhiều chuyện cần tâm sự nên cậu lảng vảng ra chỗ khác chơi. Nói là chơi nhưng thật ra Taehyung đang cố gắng tìm kiếm Hoseok. May là cậu mang món quà của mình trong túi nên có dịp sẽ tặng anh vậy. Nhưng người cậu không muốn gặp nhất lại xuất hiện chứ không phải anh...

Minhee trong bộ váy đỏ lộng lẫy đang bước đến cậu. Hôm nay cô ta trang điểm đậm, tóc thì nhuộm xanh nhuộm vàng, ngực để hở trông không ra gì...

- Ủa? Taehyung sao cậu không cùng chồng ra tiếp khách?- Minhee hỏi với giọng kêu cọt dù đã biết câu trả lời. Còn cậu chỉ biết cuối đầu hứng chịu những lời miệt thị từ cô ta.

- Mà cũng phải ha? Họ danh là con trai của tập đoàn lớn nhất thế giới thì sao đi với đứa không ra gì như cậu được. Đôi khi sự hiện diện của cậu lại ô nhục hình ảnh của họ mất!

- Cậu đừng nói vậy...- Taehyung ngẩng mặt lên nhìn cô. Cậu đã hứa với ba mẹ là sẽ mạnh mẽ, cậu sẽ không vì những lời nói như thế này khiến mình chùn bước đâu...Còn Minhee khi thấy Taehyung như vậy thì không khỏi bất ngờ nhưng cô ta vẫn mặt dày mà trêu ghẹo cậu.

- Không phải sao? Cậu có gì khiến họ tự hào chứ?

Taehyung không những không tức giận mà còn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô.

- Tình yêu của tớ.

Khi khách mời tặng quà, chúc mừng sinh nhật Hoseok xong thì cũng gần cuối bữa tiệc vì thế người chủ trì bữa tiệc đã ra ý kiến cho mọi người thử một trò chơi. Đó là khiêu vũ. Nhưng trò này rất đặc biệt: vì hai cặp đôi khi đang nhảy với nhau thì đèn sẽ tắt đột ngột và hai cặp ấy phải tìm được nhau thì mới chứng minh tình yêu của họ là bền chặt. Mọi người khi nghe luật chơi thì thích thú cùng nhau ủa lên sàn nhảy, Yoongi với Seokjin thì tìm kiếm hình bóng bé nhỏ ấy nhưng Taehyung đâu mất tiêu rồi...Khi hai anh ngó nghiêng một hồi thì bất ngờ khi thấy người mình yêu đang bắt cặp với...Park Bogum!!!

- A...em không biết khiêu vũ.Sao lại kéo em lên đây?- Taehyung hơi sợ sệt nhìn anh.

- Không biết thì anh chỉ cho.- Bogum nhìn cậu cười hạnh phúc, quay qua liếc liếc hai người nào đó.

Thế là sàn nhảy bây giờ có rất nhiều cặp đôi chỉ trừ Yoongi, Seokjin, Hoseok, Jimin và Namjoon.

- Anh có ý này! Hay tại mình tự bắt cặp đi!- Seokjin cười cười nhìn mấy đứa em của mình.

- Anh có bị bệnh không vậy?- Bốn đứa đồng thanh, nhìn anh cả bằng ánh mắt khinh bỉ.

- KHÔNG THÌ THÔI! TAO TỰ CẶP VỚI MARIO CÒN HƠN!!!- Seokjin tức giận bỏ đi.

Một lát sau,người chủ trì bắt đầu mở nhạc. Bài hát "butterfly" nổi lên những âm điệu du dương khiến tâm trạng mọi người trở nên thoải mái hơn. Taehyung đang theo từng nhịp cùng Bogum nhưng đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn hình bóng của Jungkook với Minhee. Phải nói sao nhỉ...bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ như thế nhưng không hiểu sao con tim bên ngực trái này vẫn đau đến vậy... Taehyung... vẫn chỉ là muốn đứa trẻ yêu đuổi mà thôi...

Bỗng đèn đột ngột tắt, mọi người bắt đầu nháo nhào cả lên. Taehyung bị người ta đẩy sang một bên rồi lạc mất anh Bogum, sau đó cậu còn bị ai đó ôm eo kéo về phía mình. Đèn được bật lên cũng là lúc Taehyung mở to đôi mắt mình ra... từ khi sinh ra đến giờ cậu chưa từng bắt ngờ như thế này...

Người trước mặt không phải là anh Park Bogum...mà là người cậu rất thương yêu...

- PARK JIMIN!!!

Yoongi cùng ba người còn lại nhìn anh.

"Đúng là chân ngắn chạy rất nhanh a".

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Taehyung trở mắt nhìn người trước mặt cho đến khi nhạc được bật lên thì cậu mới hoàn hồn lại, cúi gằm mặt xuống. Còn anh thì chỉ dẫn cậu nhảy theo mình. Tại sao Park Jimin lại xuất hiện? Tại sao anh lại khiêu vũ cùng cậu? Tại sao anh lại nhìn cậu bằng ánh mắt dịu dàng như vậy?...

Chẳng phải rõ ràng là...anh thích cậu rồi sao? Phải...Park Jimin thích Kim Taehyung từ cái nhìn đầu tiên. Lúc nhìn thân hình bé nhỏ với khuôn mặt đáng yêu ấy vào nhà mình, anh chỉ muốn chạy tới ôm chầm lấy cậu, giang đôi tay mình bảo vệ cậu mà thôi...nhưng anh không làm được...Trái với tâm trạng

hứng khởi của anh, mọi người lại vô cùng tức giận, chán ghét...vốn dĩ là đứa nhỏ trong nhà chỉ lớn hơn thằng út nên anh phải nghe lời các anh, phải ép chặt tình yêu của mình tận sâu đáy lòng. Thấy cậu hứng khởi nấu ăn cho mọi người rồi lại buồn bã vì không ai nếm thử, thấy cậu chuẩn bị cơm trưa vào một cái hộp chỉ để tránh mặt các anh hay thậm chí khi thấy cậu bị bắt nạt, hắt hủi...anh cũng chẳng thể làm được gì. Jimin chỉ biết đứng từ xa bảo vệ cậu mà thôi. Chính anh là người đến nghĩa trang đầu tiên nhưng không dám đối mặt với cậu mà lẳng lặng bỏ về, chính anh là người cuối cùng rời khỏi nhà chỉ để nếm món ăn mà cậu chuẩn bị cho cha mẹ, chính anh là người đã đưa cậu đến phòng y tế, cũng chính anh là người kêu Seokjin đến chăm nom cậu...Nhưng đối với Jinin, những điều đó chẳng là gì cả khi anh không thể đường đường chính chính nói lên tình cảm của mình, trực tiếp bảo vệ cậu khỏi bàn tay của những kẻ độc ác ở trường...Anh chỉ biết ép chặt trái tim mình mặc cho mỗi lần đau đớn, chỉ biết hành hạ bản thân mỗi lần nói nặng lời với cậu mà thôi..

Nhưng từ khi thấy Yoongi với Seokjin có những hành động kì lạ. Anh cảm nhận được rằng hai người đó cũng có cảm tình với cậu vì thế mà bây giờ Park Jinin mới đứng đây, mới dũng cảm thể hiện tình yêu của mình cho mọi người thấy và mạnh mẽ hét lên rằng:

- KIM TAEHYUNG!ANH YÊU EM!!!

Tối hôm đó, khi xe vừa mới dừng chân trước cổng, Taehyung đã nhảy vọt xuống, chạy thật nhanh vào phòng rồi đóng chặt cửa lại. Cậu ngồi bệt xuống sàn, tay ôm khuôn mặt nóng ran của mình...

- Anh...anh Jinin...nói yêu mình...anh ấy vừa nói...Phải nói cho Minjae nghe mới được...

Dứt lời, cậu liền gọi điện cho thằng bạn chí cốt mà không biết bây giờ cậu ấy đang mãi mê ôm giấc mộng rồi a...

- Huhu...gọi không được...

- Taehyung?

Tiếng gõ cửa phòng đột ngột vang lên khiến cậu mém nữa là thót tim ra ngoài. Chắc chắn bản thân ổn định, cậu mới từ từ hé cửa, nhìn người trước mặt. Trái với sự bất bình thường của cậu, Jimin lại rất vui vẻ a...

- Sao lại trốn anh vậy? Em hồi nãy ở bữa tiệc chưa ăn gì phải không? Anh có một ít bánh kem này, em có muốn...

- Tại sao anh yêu em? Đây không phải là trò đùa đấy chứ?- Taehyung cách ngang lời anh, giọng nói có chút buồn tủi.

Lời nói của cậu khiến Jimin sững người...Đừng nói là từ nãy đến giờ cậu không tin là anh nói thật sao?

- Thật...thật mà! Tại sao em lại nói vậy?

- Vì anh chưa từng quan tâm tới em, chưa từng ăn đồ em nấu còn...còn nói em dơ bẩn...

- Anh...chỉ là anh không dám thừa nhận tình cảm của mình thôi...xin lỗi em, Taehyung- Jimin buồn bã ngồi bệt trước cửa phòng. Đây có phải là hậu quả mà anh đáng phải nhận không?Bị Taehyung ruồng bỏ... Nhưng anh không biết, Taehyung vốn dĩ là một kẻ ngốc...ngốc đến nỗi sẵn sàng tha thứ cho ai tổn thương mình...

- Không sao...anh là con trai mà nên chuyện thừa nhận tình cảm cũng cần phải có thời gian a...- Taehyung vui vẻ mở cửa nhìn anh khỏi phải nói ai đó hạnh phúc như thế nào.

- Cảm ơn em, Taehyung...- Jimin ôm chầm lấy người trước mặt. Nhưng thật không may hình ảnh đấy lại lọt vào tầm mắt của Namjoon. Anh nhìn hai người như vậy thì không khỏi tức giận...anh cũng không hiểu sao bản thân lại phát hỏa...chỉ là khi nhìn thấy Jimin ôm cậu như vậy thì thấy chương mắt hay có cái gì đó khác...bản thân anh cũng không biết...Cảm thấy không chịu nổi khung cảnh trước mặt nữa, Namjoon mới lẳng lặng về phòng...

Sau khi Jimin rời khỏi phòng cậu, Taehyung mới nhớ ra là mình chưa tặng quà cho Hoseok a...

- Chết rồi...lỡ anh ấy ngủ thì sao?

Cậu đứng trước cửa phòng anh mà lòng hồi hộp vô cùng. Taehyung biết như vậy hơi mất lịch sự nhưng...nếu để ngày mai tặng thì không có gì đặc biệt cả nên cuối cùng cậu cũng quyết định đột nhập phòng Hoseok. Taehyung khẽ mở cửa rồi lén người qua mà bước vào trong. May là anh đã ngủ rồi, hôm nay tiếp nhiều khách như vậy nên mệt mỏi cũng phải thôi..Cậu nhẹ nhàng đặt món quà lên bàn và mắt cậu không khỏi chăm chú nhìn vật trước mặt. Đó là một cái khung ảnh bằng gỗ trông rất đẹp, bên trong là hình của hai cậu bé đang cười mà một trong hai chẳng phải là cậu hồi nhỏ sao??? Dồn hết sự thắc mắc, Taehyung dành chút thời gian ngắm anh ngủ rồi mới lon ton chạy ra... Ngày hôm nay thật sự rất vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Sáng hôm sau...

Taehyung đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng thì bất chợt bị ai đó ôm chầm từ phía sau, đúng lúc cậu đang cầm chảo a...

- Huhu...Tại sao lại đánh anh???- Jimin ôm đầu mếu máo.

Cậu sau khi biết mình phạm tội tày trời thì chỉ biết lủi thủi trốn đi. Sự thay đổi của Jimin khiến Taehyung vừa hạnh phúc vừa ngại ngùng, cậu chưa có quen a... Còn anh khi thấy người thương biến mất thì vội vàng chạy qua phòng khách tìm kiếm...Nhưng bây giờ khung cảnh trước mắt là điều anh không muốn thấy nhất...

- Hoseok! Anh làm gì vậy? Mau buông Taehyung ra!!!- Jimin hốt hoảng nắm chặt tay anh đẩy ra.

Còn Taehyung thì bàng hoàng, không biết chuyện gì xảy ra...Hồi nãy cậu vừa chạy ra phòng khách thì thấy Hoseok đang vô cùng tức giận đi tới gần mình rồi anh bóp cổ cậu rất mạnh...mạnh đến nỗi nếu Jimin không tới kịp lúc thì cậu đã...đã có thể chết đi...

Hoseok tức giận đẩy Jimin ra một bên lại hùng hục bước tới cậu.

- TẠI SAO MÀY DÁM VÀO PHÒNG TAO? AI CHO PHÉP KẸ DỜ BẦN NHƯ MÀY VÀO PHÒNG TAO?HÙM... CÒN THỨ NÀY TAO KHÔNG CẦN!!!- Hoseok bẻ gãy con ngựa gỗ trước mặt cậu.

Taehyung cảm nhận tim mình cũng bị chính anh đập nát, vỡ vụn như những mảnh gỗ kia...Anh đâu biết rằng cái thứ đó chính là món quà mà cậu dành hết tình yêu của mình làm nên, cái thứ đó chính là vật chạm khắc đầu tiên của cậu, vì cái thứ đó mà khiến bàn tay cậu chi chít những vết thương...Anh không biết...Mãi mãi về sau cũng chẳng có cơ hội để biết...

Jimin thấy những gì Hoseok làm thì vô cùng tức giận nên thẳng tay đánh vào mặt anh một cái rõ mạnh. Hoseok cũng không vừa gì mà giáng một đòn vào bụng Jimin. Âm thanh va đập ngày một lớn khiến mọi người trên lầu đều vội vã chạy xuống nhà. Thân là anh cả, Seokjin vô cùng tức giận, chạy ra can hai đứa.

- TỤI BÂY LÀM GÌ VẬY HẢ? ANH EM MÀ ĐÁNH NHAU THẾ À?

Nhưng tiếc rằng những lời nói ấy chẳng thể lọt vào tai hai người, không những thế anh còn bị chúng lôi ra đập nữa. Sau đó Yoongi, Namjoon với Jungkook phải vào cuộc nhưng kết quả là một cuộc chiến lớn hơn.

Taehyung nhìn các anh đánh nhau mà không biết nước mắt rơi từ lúc nào. Mẹ chồng từng nói họ rất yêu thương nhau, luôn luôn quan tâm và bảo vệ lẫn nhau, không bao giờ đánh nhau ngay cả một trận cãi vã cũng chưa từng xảy ra...nhưng phải chăng vì cậu mà hỗn cảnh trước mắt mới diễn ra...tình anh em của họ mới như thế này...Cậu nên biến mất đúng không?

Taehyung mệt mỏi đứng dậy, bước đi. Cậu bước ra khỏi căn nhà ấm áp ấy, căn nhà chứa những kỉ niệm tuy không đẹp nhưng đối với Taehyung lại rất quý giá, căn nhà chứa những người mà cậu yêu thương nhất...A...Thứ bên ngực trái lại đau nữa rồi...Nó lại đập mạnh như những lần trước...Nó lại rút hết hơi thở của cậu nữa rồi...Mà cũng hay, đôi khi những thứ thuộc về cậu cũng không nên tồn tại...Ừ...Vậy sẽ tốt hơn...

Taehyung mệt mỏi nhắm mắt lại...cậu muốn nghỉ ngơi...chỉ một lần này thôi...

- AAAA! CÓ NGƯỜI NGẤT !!!

- MAU MAU DẪN ĐẾN BỆNH VIỆN ĐI...

- Cháu tỉnh rồi sao?

Một vị bác sĩ trông lớn tuổi thấy cậu tỉnh lại thì không khỏi vui mừng. Còn Taehyung đang từ từ ý thức được rằng mình đang ở bệnh viện...Tim cậu đau quá...cơ thể giống như không có một chút sức lực nào vậy. Nhìn cậu bây giờ vô cùng xanh xao, người thì ốm yếu, da mặt trắng nhợt...không chút sức sống...Bác sĩ thấy vậy thì không khỏi lo lắng cho cậu bé này...Ông không hiểu sao là người qua đường dẫn cậu vào đây chứ không phải người thân, ngay cả điện thoại của cậu chỉ có duy nhất hai số: một là người bạn tên Minjae và một người nào đó tên Park Bogum...cả hai đang trên đường đến đây...

- Cháu tên gì, cậu bé?- Ông dịu dàng xoa đầu cậu.

- Cháu...cháu là Kim Taehyung...- Đôi mắt cậu vô hồn nhìn một nơi nào đó xa xăm.

- Taehyung...cháu có biết bệnh tình của mình không?

- ...Cháu không quan tâm...

- Taehyung à... cháu bị ung thư tim cuối thời kì I đấy! Cháu vẫn còn cơ hội sống nếu cháu...- Ông khá hốt hoảng nhìn cậu.
- Cháu sẽ không phẫu thuật...Làm ơn cho cháu xuất viện đi...- Taehyung vô cùng bình thản đáp.
- Taehyung à...cháu...
- Làm ơn...- Cậu đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn ông như một lời khẩn cầu.
- ...Được rồi...Tùy ý cháu...Đây là thuốc giảm đau, mỗi lần tim đập mạnh và có cảm giác đau đốn thì cháu hãy uống một viên...
- Xin lỗi...cháu không mang theo tiền...
- Không sao! Đây là ta cho cháu. Điều mà một bác sĩ vốn nên làm mà...
- Cảm ơn ạ...- Taehyung mỉm cười nhẹ nhìn ông...

Một lát sau khi tất cả thủ tục đều xong xuôi, vị bác sĩ ấy tiễn cậu tận tới cổng bệnh viện. Trước khi đi ông ấy còn dặn:

- Nếu thay đổi suy nghĩ, cháu có thể gặp ta bất cứ lúc nào. Đây là số điện thoại của ta...Taehyung à...mạng sống của mỗi người rất quan trọng...cháu hãy nhớ lời ta đấy...
- Cảm ơn ạ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

- Taehyung! Sao cậu không nói với tớ là mình bị ung thư?

Minjae với Bogum sau khi tới bệnh viện và nghe vị bác sĩ kia nói vậy thì không khỏi lo lắng, liền gọi điện cho cậu.

- Tớ mệt lắm...ngất mấy đây...Làm ơn nói với các anh là tớ đang ở nhà cậu, nhé Minjae...
- Taehyung!!!

Sau khi tắt điện thoại, Taehyung lại tiếp tục lang thang trên con đường vô định. Cậu đã như thế từ sáng đến tối...Bây giờ duy nhất trong đầu cậu là hình ảnh của các anh và vô vàn câu hỏi nào là các anh đã ăn gì chưa? Họ đang làm gì? Họ còn đánh nhau không?...Mãi lo nghĩ, cậu đụng trúng ai đó, ngã nhào xuống đất. Chưa kịp để Taehyung đứng dậy, người đó đã nắm tóc cậu kéo lên, đối mặt với mình. Người tàn bạo như vậy không ai khác ngoài Jungkook...

- TẠI MÀY MÀ GIA ĐÌNH TAO MỚI NHƯ' THẾ NÀY! TẠI SAO MÀY CÒN Ở ĐÂY HIỆN DIỆN TRƯỚC MẶT TAO!- Jungkook vô cùng tức giận, càng nắm chặt tóc cậu hơn.
- Xin...xin lỗi...- Taehyung sợ hãi, muốn bỏ chạy nhưng lại không được.
- ƯỚC GÌ MÀY BIẾN KHUẤT MẶT TAO ĐI!

Jungkook phát hỏa ném cậu vào vách tường. Vì cú va chạm mạnh đó mà hộp thuốc văng ra khỏi túi áo cậu, thu hút sự chú ý của anh. Jungkook cảm nó lên và anh không thể rời mắt khỏi dòng chữ trên nhãn dán đó...Ý anh không phải như vậy...lời nói ấy là do tức giận quá nên mới thốt ra thôi...anh...anh chưa từng thật sự mong muốn điều này xảy ra...

- Trả...trả cho em...- Taehyung sợ hãi lấy hộp thuốc từ tay anh.

Bàn tay ấy lạnh như băng khiến Jungkook càng hốt hoảng hơn. Giờ anh mới để ý con người nhỏ bé trước mắt lại ốm yếu đến thế, khuôn mặt trắng nhợt, môi thì khô khốc như sáng giờ chưa uống ngụm nước nào vậy...Jungkook cứ nhìn như vậy cho đến khi Taehyung có ý định chạy đi thì mới ý thức nắm tay cậu lại...

- Cậu...đi ăn với tôi...

- Em...em không đói...

- Tôi nói gì thì nghe đi!

Anh hơi lớn tiếng khiến Taehyung càng sợ hơn nên cuối cùng cũng lùi thui đi theo anh. Còn Jungkook vừa đi vừa nhìn người bên cạnh. Taehyung thật sự rất đẹp...Đôi mắt to tròn đáng yêu, đôi môi hồng đào cùng dáng người cân đối càng khiến cậu trông giống một thiên thần...Một thiên thần luôn luôn bên cạnh anh...

Một lát sau hai người dừng chân tại một quán mì, Jungkook gọi hai bát:một lớn, một cỡ vừa...

- Ăn hết cho tôi! Không tôi cho ở lại rửa chén đấy!- Anh đẩy bát mì lớn sang cho cậu.

Taehyung thì ngơ ngác nhìn anh, tay cũng vô thức chạm vào mặt người kia. Cậu tiến lại gần anh đến nỗi mỗi hai người chỉ còn cách nhau 5cm nữa thôi...nhưng Jungkook lại không cự tuyệt hành động này mà thay vào đó là...sự mong đợi...Anh mong đợi cái gì đó thật đặc biệt như hôn chẳng hạn...Không hiểu bản thân sao lại có ý định đó nhưng Jungkook lại thấy rất vui a, anh còn chỉnh tư thế cho thoải mái nữa...

- Anh có bị bệnh không, Jungkook?- Taehyung ngây thơ nhìn anh.

Một khoảng không gian yên lặng đến đáng sợ...

- K.I.M.T.A.E.H.Y.U.N.G!!! Ở lại rửa chén cho tôi!!!

- Ồ...em còn chưa ăn mà...???

Một lát sau, Jungkook chở Taehyung về nhà. Trước khi vào, anh bị cậu níu lại...

- Xin anh... đừng nói cho ai biết được không?

- Tại sao? Nó nguy hiểm đến tính mạng cậu đấy!- Anh hơi khó chịu nói.

- Em muốn chính mình là người nói...xin anh...

Jungkook nhìn con người nhỏ bé trước mặt mà không khỏi động lòng. Khó chịu gật đầu một cái, anh liền bế cậu như công chúa, bước vào nhà...trong sự hoảng loạn của ai kia...

- Đừng cựa quậy! Xem như là phần thưởng cho tôi trong việc giữ bí mật đi!- Anh bình thản nói.Lúc đó cậu mới im lặng a...còn ngại ngần chui rúc trong lòng anh nữa...

Sau đó hai người bước vào nhà, thu hút bao nhiêu con mắt của các anh, chỉ trừ Hoseok vì anh đang trong phòng mình. Còn Jungkook thì bình tĩnh bước lên phòng cậu. Các anh hồi sáng còn giận nhau mà bây giờ lại túm tụm lại bàn tán:

- Tại sao Jungkook lại bế Taehyung vậy?- Seokjin thắc mắc nói.

- Chẳng phải Taehyung đang ở nhà Minjae sao?- Namjoon.

- Ừm...đúng rồi...em còn giữ tin nhắn ấy đây.- Jimin khó chịu nói.

- Cái quan trọng là Jungkook với Taehyung đã làm gì mà đến tận tối mới về!!!- Yoongi tức giận đập bàn nói.

- Tại sao mày phải quan tâm? Taehyung là gì của mày chứ?- Seokjin cũng không vừa, đập mạnh vào ghế sofa.

- Người yêu! Đương nhiên!- Yoongi cười đều nói và ăn nguyên một cái gối của Jimin.

- Ai nói Taehyung là của anh? TAETAETAE LÀ CỦA PARK JIMIN NÀY!!!- Jimin tức giận, quên luôn việc mình là em mà gân cổ lên cãi.

- CỦA ANH MÀY!- Seokjin

-CỦA EM!- Jimin

- CỦA TAO!- Yoongi

- IM HẾT ĐI! TAEHYUNG LÀ CỦA TUI!

Namjoon tự nhiên hét lớn khiến các anh bàng hoàng đồng loạt nhìn về hướng anh. Còn Namjoon khi ý thức được lời nói của mình thì đỏ mặt, chạy tọt lên phòng...

Ngày hôm nay thật sự là có quá nhiều điều bất ngờ a...

-----Trong một căn phòng chỉ có ánh sáng từ mặt trăng rơi vào ấy, Hoseok đang buồn rầu ngắm nhìn người con trai có nụ cười hình chữ nhật trong bức ảnh...Những giọt nước mắt đau khổ cứ tuôn rơi trên khuôn mặt mệt mỏi của anh...

- Bwi...Em đang ở đâu?...Anh nhớ em... Làm ơn...anh muốn gặp em...Bwi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

- Taehyung à ~ Xin lỗi cậu nha... Tại mình đang trực nhật, định đổ nước rửa ra thì lỡ trúng vào cậu thôi ~...- Cô nở nụ cười quý quyết, sau đó nâng khuôn mặt ướt nhẹp của Taehyung lên.

- Tại sao người như dơ bẩn như mày lại có khuôn mặt đẹp như thế này nhỉ? Tiếc là nếu mày giàu một chút như Jungkook thì tao đã yêu mày rồi.

- Cô...cô...yêu Jungkook chỉ vì tiền?- Taehyung kinh ngạc nhìn Minhee.

- Đương nhiên!

Minhee bình thản nói sau đó quay mặt đi xuống chỗ ngồi của mình để lại sự hoang mang tột độ hiện rõ trên khuôn mặt cậu. Taehyung không muốn Jungkook biết sự thật này... Anh sẽ rất đau khổ...nhưng cậu cũng không muốn Minhee lợi dụng tình cảm của anh. "Mình phải làm gì đây?"...Taehyung lo sợ chạy đi... Thời gian của cậu cũng chẳng còn nhiều nhưng thay vì tận dụng nó để tìm thấy hạnh phúc cho chính mình, Taehyung lại lãng phí nó cho các anh...

-----Giờ ra chơi, Minhee đến sân sau- nơi mà Taehyung hẹn cô. Minhee vừa đến đã thấy cậu chờ cô từ lúc nào.

- Taehyungie~ Cậu gọi tôi tới có chuyện gì?

Taehyung không nói gì, lẳng lặng bước tới chỗ cô, trên tay còn có một con dao sắc bén...Minhee nhìn thấy thì vô cùng hốt hoảng. Taehyung tuy là đứa yếu đuối luôn mặc cho cô bắt nạt nhưng cậu luôn luôn mạnh mẽ trong tình yêu... Cậu có thể làm mọi thứ chỉ để bảo vệ các anh...

- Cậu...cậu muốn làm...làm gì hả?

Khoảng cách hai người càng rút ngắn...bỗng Taehyung đứng lại, cầm con dao ấy gần tới chỗ cô...

- Minhee...làm ơn...đừng tổn thương Jungkook...Anh ấy là một người tốt bụng, luôn quan tâm tới mọi người xung quanh. Trái tim của anh rất ấm áp...và mỗi lần cô buồn tủi hay cần có ai đó chia sẻ, Jungkook chính là người thích hợp nhất...

- Cậu nói với tôi những lời này để làm gì?- Minhee nhìn sắc mặt đau khổ của Taehyung thì bản thân từ lúc nào đã không còn sợ hãi nữa thay vào đó là thương cảm...

- Tôi...không còn nhiều thời gian...để bên cạnh các anh nữa...nên xin cô...đừng làm tổn thương Jungkook...con dao này...cô muốn làm gì cũng được.Nếu cô ghét tôi đến vậy thì hãy đâm tôi đi, khiến tôi biến khuất mắt mọi người đi...miễn là cô hứa với tôi sẽ yêu thương anh ấy...

Minhee ngạc nhiên nhìn những giọt nước mắt của cậu. Cô không biết rằng tình yêu của Taehyung đối với các anh lại sâu đậm như vậy...Cô cầm lấy con dao ấy... và ném nó đi thật xa.

- Đừng nói những lời như vậy...- Minhee ôm chầm lấy con người nhỏ bé trước mặt.

- Đúng là tôi yêu Jungkook vì tiền...nhưng không có nghĩa tiền có thể khiến tôi mất nhân phẩm đến vậy...Dù cậu có xin tôi yêu anh ấy nhưng Taehyung à...tình yêu không phải thứ mà cậu có thể quyết định được đâu...Tôi mãi mãi không thể yêu Jungkook được...nhưng cậu lại khác...

- Nhưng tôi không còn nhiều thời gian nữa...

- Vậy thì hãy kéo dài nó thêm đi!

Minhee nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

- Alo...Minhee à...anh có chuyện muốn nói...

Tối hôm đó, Jungkook đột nhiên gọi cho cô. Hình như anh có gì đó khó nói lắm thì phải...

- Có gì không anh?

- Chúng ta chia tay đi! Anh xin lỗi nhưng anh đã yêu người khác mất rồi...

Minhee như đoán được, bình thản nói.

- Ủ! Em cũng định nói với anh như vậy. Em cũng thích một người khác mất rồi...

- Hà?- Jungkook ngạc nhiên thốt lên.

- Vậy nha~ Bye anh... Vẫn là bạn nhé!

- Ủ...nhưng mà anh bị từ chối trước á???

-...tút...tút...

Chưa trả lời anh, Minhee đã cúp máy. Không hiểu sao cuộc chia tay này, cô lại không cảm thấy tiếc gì cả, một chút buồn bã cũng chẳng có...chắc vì vốn dĩ trái tim này đã thuộc về người khác mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Ngày hôm đó, sau khi đi học về, Taehyung cùng Minjae đi chơi khắp nơi, nào là rạp chiếu phim, khu vui chơi và cuối cùng là tiệm bánh của anh Bogum. Ba người nói chuyện vui vẻ với nhau cho tới tận tối khuya mới ai về nhà nấy. Khi bước vào nhà, cậu có hơi bất ngờ là không ai ở nhà cả cho đến khi bác quản gia nói là các anh đang ở công ty thì cậu mới an tâm phần nào. Taehyung tắm rửa sạch sẽ rồi xuống nhà làm bữa khuya cho các anh. Mọi việc xong xuôi thì mới ngồi coi tivi chờ đợi họ về...nhưng Taehyung không có quen thức khuya nên ngủ lúc nào không hay...

- A...một quá đi!- Jungkook vừa về nhà là la làng cả lên.

- Đói quá à! Không biết nhà có gì để ăn không?- Seokjin vào bếp tìm kiếm.

Còn Yoongi thì mon men tới con người đang ngủ kia rồi liếc nhìn mấy đứa khác. Sau khi chắc chắn chúng nó không thấy cậu thì mới hôn chốc một cái lên môi cục bông rồi bế bé lên phòng. Chưa đi được bao lâu thì lại bị Jungkook chặn đầu...

- Anh đang bế ai vậy?

- Thì vợ anh chứ ai~- Anh cười tươi nhìn em mình.

- Taehyung là vợ của tất cả chúng ta!!!- Jimin từ đâu ra giành bế cục bông.

- Của chúng ta? Nực cười...từ khi nào mà thằng hồ li đó bỏ bùa mấy người vậy?

Hoseok này giờ mới lên tiếng. Anh không hiểu vì sao Seokjin lại ăn đồ cậu nấu, Yoongi lại hôn cậu rồi cả đám giành nhau bế Taehyung, còn thêm một đứa đang ghen không biết làm gì kia...

- Em nói thế là sao?- Seokjin khó chịu nói.

- Chẳng phải mấy người ghét cậu ta lắm sao? Sao giờ lại yêu nó như vậy chứ?

Thật ra anh hiểu bản thân rõ hơn ai hết...chỉ là anh ghen tị tình yêu của họ còn bản thân thì vẫn chưa tìm được chút tin tức của người kia nên mới vậy...

- Tình yêu không định đoạt được! Chỉ là em yêu cậu ấy vậy thôi!- Jungkook là đứa nhỏ nhất nhà nhưng đồng thời cũng sâu sắc nhất...

- TỰI BÂY ĐIÊN HẾT RỒI!!!- Hoseok hét lên.

Anh vừa dứt lời thì đột nhiên Taehyung ho rất nhiều...Jimin lo lắng nhìn cậu:

- Taehyung...Taehyung! Em sao vậy? Sao lại ho ra máu thế này?

- Mau dẫn em ấy đến bệnh viện!

Jungkook hốt hoảng ôm cậu vào lòng, rồi chạy đi...Không...anh không muốn mọi thứ trôi qua nhanh như vậy... Còn các anh dù không hiểu gì cả nhưng cũng vội vã chạy theo cậu. Sau đó Namjoon lái xe thật nhanh đến bệnh viện, duy chỉ có Hoseok vẫn đứng yên nhìn họ rời đi...Bỗng trong lòng anh có cái gì đó rất bất an...cảm giác giống như mây nằm về trước khi anh lạc mất Bwi vậy... Hoseok khó chịu đi lên phòng định đánh một giấc thì không hiểu sao lại đứng chân trước cửa phòng cậu...anh từ từ bước vào trong. Phòng của cậu rất đơn giản nhưng lại mang cảm giác dễ chịu, anh bước đến chiếc giường mà cậu hay nằm ấy, thậm chí hít mùi thơm của cậu...

- Là mùi của Bwi mà...

Hoseok kinh ngạc rồi anh lại hốt hoảng lục tung căn phòng kiểm cái gì đấy...

- Nếu là Bwi...em ấy sẽ giữ thứ đó...

Bỗng Hoseok ngừng mọi hoạt động của mình lại rồi nhìn chiếc hộp màu đỏ trên bàn. Anh từ từ mở ra và không thể tin vào mắt mình...Hồi đó, khoảng mấy năm về trước, anh đã gặp một cậu bé tên là Bwi và đưa cho cậu ấy một chiếc nhẫn thể hiện tình yêu của mình...và giờ đây chiếc nhẫn ấy lại trong chiếc hộp này, trong căn phòng của Kim Taehyung...

- Bác sĩ! Taehyung...Taehyung...em ấy sao rồi?

Giọng các anh run run, trên khuôn mặt của họ hiện rõ nét lo sợ...

- Chúng tôi không hiểu sao bệnh tình lại nghiêm trọng như vậy...Điều mà bây giờ có thể cứu sống cậu ấy chỉ có phẫu thuật thôi...nhưng tôi cần biết ai là người thân của Taehyung- Vị bác sĩ già vội vã nói.

- Chúng tôi là chồng em ấy!

Hoseok vội vàng chạy tới bệnh viện nhưng khung cảnh hiện giờ không phải là điều anh muốn thấy nhất...

- Tại sao mấy người lại đứng đây? Tại sao lại đứng quanh thi thể này hả? TẠI SAO?...

Hoseok đau khổ gục xuống trước người đang được quàng khăn trắng trên giường bệnh kia...Còn các anh thì đứng yên, chết lặng...Khuôn mặt ai cũng đầy những nước mắt đau thương...Không ai có thể tin được người luôn luôn bên cạnh họ trông thoáng chốc lại biến mất tăm, không bao giờ quay lại nữa... Cậu ra đi nhanh đến mức không kịp để các anh nói:

- Anh yêu em, Kim Taehyung...

Thật tiếc là cuộc phẫu thuật không thành công và mang đi thiên thần của họ mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ạ Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

- Hóa ra em đã từng đau đớn như vậy...cảm giác khi tim mình bị thứ gì đó bóp chặt thật khó chịu phải không, Taehyung...Bây giờ anh rất muốn gặp em...nhắc dù chính bản thân anh từng nói hãy sống phần người khác nhưng Taehyung à...anh đau quá...anh nhớ em quá...Taehyung...

Tâm trạng của Yoongi như thế nhưng Jungkook còn đau bội phần...Anh điên cuồng từ đó đến giờ. Hằng ngày, hằng đêm một mình một rượu rồi khi say quá thì đập nhà, đập cửa...Ngày cả các anh cũng chẳng khuyên nhủ được gì...

- ANH ĐỪNG CÓ ĐIÊN NHƯ VẬY NỮA!-Minhee tức giận ném chai rượu trên tay anh.

- CÔ LÀM GÌ VẬY HẢ? - Jungkook bực bội xô cô vào tường rồi lại lấy ra một chai rượu khác.

- ANH XEM LẠI BẢN THÂN MÌNH ĐI! TAEHYUNG Ở TRÊN ĐÓ CÓ THẤY VUI KHI ANH NHƯ VẬY KHÔNG? ANH TƯỞNG CHỈ BẢN THÂN MÌNH ĐAU CHẮC! ANH TƯỞNG CHỈ CÓ BẢN THÂN ANH MUỐN GẶP CẬU ẤY HAY SAO? TÔI CÒN SỐNG CHO TỚI GIỜ...LÀ CHỈ VÌ CẬU ẤY NHỜ TÔI CHĂM SÓC CHO ANH THÔI!...chứ tôi không còn mục đích nào khác để sống nữa...

Jungkook kinh ngạc nhìn những giọt nước mắt đau khổ của cô...phải...Taehyung sẽ không vui khi thấy anh như vậy...nhưng khi không có cậu bên cạnh thì anh nên làm gì đây...anh phải sống như thế nào đây...

- Em đừng có suốt ngày làm việc như vậy nữa...

Seokjin đau khổ nhìn đứa em của mình. Từ ngày ấy đến giờ Namjoon cứ quên mình mà lao đầu vào công việc, ngay cả ăn uống, nghỉ ngơi cũng chẳng quan tâm...Tuy tập đoàn này ngày càng vững mạnh nhưng nó luôn mang nét gì đó của sự u ám, đau thương..

- Anh đi đi! Tôi còn làm việc!- Namjoon khó chịu bỏ đi nhưng chưa được bao lâu thì bị anh kéo lại.

- Em đừng như vậy nữa mà...Hoseok thì cả ngày ngồi bên mộ Taehyung, Yoongi thì cứ sống như đã chết, Jungkook thì suốt ngày rượu bia còn Jimin thì...

- Anh nói những lời như vậy để làm gì? Tôi đang bận.- Namjoon khó chịu cách ngang lời anh.

- Anh không muốn cả em cũng tuyệt vọng như vậy! Anh cũng đau khổ lắm chứ! Cứ sáng sớm là nhìn thấy khuôn mặt người ấy, đi đâu thì hình bóng của Taehyung cũng luôn lơ lửng bên anh! Anh nhớ em ấy, anh nhớ em ấy rất nhiều...ngay cả câu nói anh yêu em...anh cũng chẳng nói được...

-...

- Nhưng Taehyung không muốn anh như vậy...Điều em ấy mong muốn nhất chính là chúng ta được hạnh phúc...nên xin em...đừng tuyệt vọng như vậy mà...

Namjoon nhìn những giọt nước mắt đau thương của anh mà bất giác khóc nức lên. Những gì Seokjin nói đều đúng cả...Anh đã không dành thời gian bên cậu để hiểu cậu hơn, yêu thương cậu hơn... nên thực hiện điều mà Taehyung mong muốn là những gì anh có thể làm để đền đáp cho cậu...Ngay cả khi mất đi, ước nguyện cuối cùng của cậu vẫn là nghĩ cho các anh...

Trong một căn phòng tối,nơi đã thiếu bóng chủ từ mấy ngày qua, có một người con trai đang đau khổ, tay ôm một bức ảnh mà mình đã lên chức...

- Taehyung à...Anh đang ở phòng em này...phòng em ngăn nắp quá, lại còn thơm nữa...Ước gì anh được ở cùng phòng với em...Nhưng tiếc rằng chúng ta không còn gặp nhau nữa...

-...

- Em đừng buồn. Anh lập tức qua đó chơi với em mà.

-...

- Ngoan, đừng nũng nịu nữa...Chờ anh một tí.

Jimin bước đến chiếc ghế được đặt giữa phòng,tay cầm sợi dây thừng được thắt thành vòng, treo trên cánh quạt. Anh đứng lên ghế, từ từ chui qua chiếc vòng ấy, miệng nở nụ cười ấm áp:

- Taetae...anh tới gặp em đây...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

- Jimin! Anh không được làm vậy!

Một giọng nói quen thuộc chọt vang lên khiến mọi ý thức của anh bừng tỉnh. Taehyung đang ôm chặt lấy anh...

- Tae...Taehyung...Em chưa chết sao?

- Jimin à...Đó là sự thật, đừng tự dối lòng nữa...Em không còn bên cạnh anh...

- Tại sao cái ôm này lại thật đến vậy?- Anh nắm chặt lấy tay cậu, nước mắt cũng không ngừng rơi...

- Vì tình yêu của anh vẫn còn đó...Jimin à...Xin anh đừng như vậy nữa...xin anh hãy sống thay phần của em được không?

- Taehyung...

Bỗng anh ngắt đi...hình ảnh cậu cũng xa dần và biến mất nhưng mãi mãi đọng lại trong tâm trí các anh...

Một tháng sau...Các anh tuy không thể quay về như bản thân trước kia nhưng thời gian cũng giúp xóa tan phần nào đó đau khổ với lại ước nguyện của Taehyung là thấy họ hạnh phúc cơ mà, các anh nhất định phải thực hiện nó giúp cậu...

- Cha mẹ về Hàn rồi này!

Seokjin ngồi trên ghế sofa gọi vọng xuống sau đó các anh cũng lần lượt tập trung chạy tới.

- Họ sẽ tổ chức sinh nhật của mẹ ở công ti rồi mới về nhà mình...Hai người có mời chúng ta tới nữa đó...bao gồm cả Taehyung..

Nói đến đây bỗng bầu không khí trở nên căng thẳng...Họ là người duy nhất chưa biết đến cái chết của cậu...

Tối hôm đó, các anh mặc trang phục sang trọng càng tôn thêm vẻ đẹp vốn có của mình, đi đến bữa tiệc. Người mẹ khi vừa thấy các con của mình thì vui vẻ chạy ra đón:

- Các con tới rồi a...

- Vâng! Sinh nhật vui vẻ, thưa mẹ...- Các anh mỉm cười nói nhưng với đôi mắt của người mẹ, bà dễ dàng nhận ra nụ cười ngượng ngao ấy...

- Taehyung đâu rồi các con?

Các anh trầm mặc. Mẹ của họ đã già rồi, hôm nay còn là ngày vui của bà nữa...nếu nói ra sự thật này e rằng bà sẽ là người ra đi tiếp theo mất với lại mỗi lần nhắc tới cái chết của cậu, các anh vẫn không kim lòng được...Đau khổ và hối hận vẫn cứ quanh quẩn bên họ suốt cả cuộc đời này...

- Tae...Taehyung...em ấy...em ấy đang trên đường đến vì chưa chọn được một món quà ân ý tặng để tặng mẹ...- Yoongi ngập ngừng nói.

- Ồ! Vậy à! Taehyung đúng là một đứa con dâu tốt mà. Thôi! Các con vào sảnh, tham gia bữa tiệc đi...

- Vâng!

Các anh bước vào sảnh thì thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người còn có những lời nói cảm thán không ngớt nhưng vốn dĩ họ đã bỏ mặc mọi thứ xung quanh từ lâu lắm rồi...Seokjin với mọi người chọn một chỗ ngồi rồi lẳng lặng nhìn cha mẹ của mình. Họ đang tiếp khách rất vui vẻ còn có những người tặng quà cho mẹ nữa nhưng các anh biết trong đôi mắt kia đang chờ đợi một món quà ý nghĩa khác hơn...

- Phải nói sự thật cho mẹ nghe thôi anh...-Jimin đau khổ nhìn bà.

- Để bữa tiệc kết thúc đi...- Namjoon mệt mỏi lên tiếng

Một lát sau, phần cuối bữa tiệc chính là mở quà và sau đó cũng là lúc các anh tổn thương tới bà nhiều nhất...Khi bà mở hết món quà, Seokjin khó chịu đi tới...

- Mẹ...Con có chuyện muốn nói...

- Taehyung đâu rồi con? Sao mẹ không thấy nó, tiệc sắp tàn rồi...- Bà lo lắng tìm kiếm cậu.

- Mẹ à...đừng tìm nữa...em ấy không tới đâu...

- Tại sao con nói vậy?

- Taehyung...em ấy chết rồi...

Các anh đau khổ nhìn người mẹ của mình. Trái với suy nghĩ của các anh, bà lại vô cùng bình thản.

- Các con nói gì vậy? Taehyung còn nhờ Bogum chuyển quà tới cho mẹ mà?

- Gì cơ? Taehyung em ấy mất cách đây một tháng rồi mà?- Jimin kinh ngạc nhìn bà

- Đừng có nói xui như vậy chứ! Quà của nó, mẹ còn chưa mở kìa!

Bà mỉm cười chỉ vào món quà to trước mặt. Các anh nhìn vào mà không khỏi ngạc nhiên...Trên đó có cả chữ viết tay của cậu nữa...Lát sau bà ra hiệu cho Bogum mở món quà ra và các anh không khỏi dời ánh mắt tới nó...tim cũng bắt gặp nhói lên...

Kim Taehyung mình mặc lễ phục trắng, khuôn mặt trang điểm nhẹ, chủ yếu là tuyến rắc trên mắt càng tôn lên vẻ đẹp thiên thần của cậu. Không chỉ thế mà thân hình của cậu cân đối hơn trước không chỉ là bộ dạng gầy trơ xương nữa, làn da trắng khiến mọi con gái ghen tị và nụ cười hình chữ nhật luôn in đậm sâu trong tâm trí các anh...

- Mọi người, Kim Taehyung về rồi đây!- Cậu vui vẻ, chạy tới ôm chầm lấy các anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

- Vậy từ đó đến giờ em sống ở đâu?- Namjoon cố nén cục tức vào người nói.

- Em sống ở nhà Minjae...Em còn nhờ người hầu theo dõi các anh xem thế nào nữa...- Taehyung biết các anh giận nên khuôn mặt chốc đã ỉu xiu rồi a...

- Hóa ra khi em ôm anh lại chân thật đến vậy...- Jimin xoa đầu cục bông nói.

- Ừm...lúc đó em rất sợ... khi nghe người hầu nói anh định tự tử thì vội vàng chạy về nhà...còn đánh anh đến ngất đi nữa...- Taehyung còn nhớ rất rõ ngày đó. Vì anh cứ nhất quyết không buông cậu ra nên Taehyung đã thẳng tay lấy cây gậy gần đó đập vào đầu anh thật mạnh. Giờ nói ra không biết anh có giận không nữa...nhìn mặt Jimin hiện lên mấy tầng hắc tuyến rồi a...

- KIM TAEHYUNG! EM GAN LẮM!!!- Mấy anh đồng thanh nói.

- Umma...các anh là con kìa ~~ Taehyung nhõng nhẽo chạy tới ôm tay bà.

Lí do bà tổ chức tiệc sinh nhật này là để tạo bất ngờ cho mấy đứa con của mình. Khi nghe Bogum với Minjae kể lại những gì mà mấy thằng ôn con đã đối xử với Taehyung thì khỏi nói bà tức giận như thế nào nên lập tức đồng ý thực hiện kế hoạch của cậu. Xem ra rất là thành công a...

- Taehyung! Từ khi nào mà em gan đến vậy hả? Dám lừa tụi anh mà bây giờ còn biết làm nũng nữa...- Hoseok tức giận nói. Bây giờ anh chỉ muốn lôi cục bông kia về nhà để "dạy dỗ" lại thôi...

- Hic...Umma làm gì đi ~ Mấy anh mắng con kìa ~

Trước sự nhõng nhẽo đáng yêu này của Taehyung, bà mỉm cười dịu dàng nói.

- Không sao đâu, Taehyung à! Cùng lắm thì con bị liệt giường mấy ngày thôi à!

Nói xong, bà lẳng lặng chạy tới chỗ chồng mình, bỏ mặc đứa con dâu nào đó còn đang ngơ ngác a...Lát sau không hiểu sao tiệc chưa tàn mà các anh đã lôi cậu về nhà, chưa kịp để Taehyung hiểu mô tê gì hết...

Ngày hôm sau...

Trong căn biệt thự ấm áp có một chàng trai đang hạnh phúc dành hết tình yêu của mình vào các món ăn. Sau đó, anh đem chúng lên phòng của cục bông

nào đó đang còn say giấc nồng vì đến tận 4 giờ sáng mới được ngủ a...

- Taehyung, dậy ăn sáng nè!- Hoseok nhẹ nhàng xoa đầu cậu nói.

- Ừm...huhu...tại sao lại đối xử với em như vậy?...không ngồi dậy được luôn rồi...- Taehyung vừa mở mắt đã mếu máo than phiền với anh.

- Anh xin lỗi được chưa. Để anh đỡ em

Hoseok dịu dàng đỡ cậu ngồi dậy rồi từ từ đút muỗng cháo cho cậu. Taehyung vui vẻ ăn ngon lành rồi mới chợt nhận ra chiếc nhẫn của mình từ lúc nào đã được đeo trên ngón tay anh.

- Tại sao anh lại đeo nhẫn của em?

- Em đoán xem

- ...Hừm...vì anh thích nó nên lấy trộm hả?

- Taehyung thật đúng là người không có chút lắng mạng nào.- Hoseok bắt lực nhìn cậu.

- Vậy anh giải thích đi!- Taehyung hơi bực bội nói.

- Còn nhớ ai là người đã tặng em chiếc nhẫn này không?

- Ừm...Đó là một người bạn của em...tên là Ho Hoseok..

- Đã nói anh không có họ Ho mà!

- Nói vậy thì...anh chính là Hoseok của ngày xưa sao?- Taehyung bất ngờ nói.

- Đương nhiên! Mà tại sao em không nhận ra anh vậy?

- Thì người kia tên là Ho Hoseok còn anh là Jung Hoseok...với lại người kia xấu đau xấu đớn luôn thì sao có thể là Hoseok của em bây giờ được...Hihi...Nhưng anh cũng đâu có nhận ra em!

- Em lấy tên là Bwi mà với lại người kia xấu tàn bạo luôn thì sao có thể là Kim Taehyung của anh bây giờ được...- Hoseok cười đều nhìn cậu.

- JUNG HOSEOK! ANH LÀ NGƯỜI ĐÁNG GHÉT!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- Mình coi cái khác đi anh!- Taehyung nũng nịu nắm tay anh nói.

- Không được đâu! Hôm nay là suất cuối rồi...bộ em không thương anh sao?- Namjoon trưng đôi mắt đáng thương nhìn cậu...thật ra chỉ toàn là lừa gạt thôi!

- Taetae thương anh mà! Coi thì coi...

Sau khi dụ được con cún nhỏ vào lồng, Namjoon mua bắp ngô với nước còn mua thêm một mô hình nhỏ cho cậu nữa, khỏi phải nói Taehyung vui như thế nào và cứ như thế bị anh lừa vào rập hồi nào không hay...

Một lát sau...

-...hic...Đáng sợ quá!...Taetae không muốn coi nữa!

Taehyung sợ hãi, chui rúc vào người Namjoon còn anh thì thỏa mãn với kế hoạch của mình. Namjoon đã thuê một cái giường đôi để xem phim, tiện thể mỗi lần sợ Taehyung sẽ ôm anh chặt như thế này...

- Đừng sợ, Taehyung à! Anh sẽ luôn bên cạnh em mà!- Namjoon dịu dàng hôn lên trán cậu.

- Thật...thật không? Anh hứa đi! Hứa rằng sẽ không rời xa em!- Taehyung mắt ngấn nước nhìn anh khiến Namjoon bỗng thấy mình sao có lỗi quá...

- Ừm...anh hứa!

Anh hôn vào đôi môi ngọt ngào của cậu còn Taehyung cũng rụt rè đáp trả lại anh. Thế là hai người cứ quấn quýt với nhau cho đến khi phim kết thúc. Rót cuộc hai người đi xem phim mà không biết nội dung phim là gì...

- Namjoon ơi! Đàng kia có kí tặng gì kia!- Taehyung đột nhiên thấy gì đó mà vui hết sức.

- À là nhân vật chính trong bộ phim chúng ta coi ấy mà. Hình như hôm nay có một buổi giao lưu thì phải?

- Thế anh xin chữ kí dùm em đi!

- Hừm...Sao em lại mê chữ kí thằng đó! Anh còn nổi tiếng hơn để về nhà anh kí cho nha~~ Namjoon giờ giọng trêu chọc cậu khiến cục bông nào đó giận xù lông luôn...

- Không giận với anh đâu! Mau xin cho em đi mà...- Taehyung trừng đôi mắt cún con của mình khiến anh không khỏi xiêu lòng...

- Vậy em chờ ở đây đi!- Anh ôn nhu xoa đầu cậu.

Namjoon vừa bước đến buổi giao lưu là thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người xung quanh...cũng phải anh vừa giàu mà còn đẹp trai, tài giỏi nữa cơ mà...Thế là rút cuộc buổi giao lưu ấy biến thành của anh từ lúc nào, chỉ tội cho anh chàng diễn viên kia...

Nhưng cái khung cảnh trước mắt khiến Taehyung không thích chút nào! Tại sao mấy chị gái cứ quấn quýt bên anh như vậy? Tại sao lại dám quyền rũ chồng cậu như vậy? Còn cái người kia nữa sao dám cười với người khác hả???...Thật ra Namjoon biết cục bông của mình ghen rồi, hiện rõ trên khuôn mặt như vậy mà nhưng anh vẫn giả bộ cười nói với người khác để chọc cậu thôi chứ mấy đứa con gái như thế này không phải mẫu người mà anh thích...

Một lát sau, Taehyung cảm thấy đầu mình giống như đang xì khói luôn rồi. Cậu tức giận, dậm chân rõ mạnh cho ai đó chú ý rồi bỏ đi luôn...Namjoon phải hối hả đuổi theo vừa chạy vừa rít xin lỗi người yêu...

- Đừng giận anh nữa mà, Taehyungie~

-...- Cậu vẫn tức giận bước thật nhanh về phía trước.

- Taehyungie~ Em sao vậy a?

Nghe đến đây, cậu càng phát hỏa hơn, quay phắt qua anh nói:

-Bởi vì em ghen ghen ghen ghen mà!

- Taehyungie của anh đang ghen à! Cưng quá thôi!- Namjoon nhéo má cậu nói.

- Hừ! Bỏ ra! Không quan tâm anh nữa!

Namjoon thấy người kia giận đến vậy bỗng nghĩ ra một kế...Bỗng anh đứng lại, ôm bụng nói:

- A...Taehyung à! Tự nhiên bụng anh đau quá a~

- Ơ?...Anh sao vậy?- Taehyung lo sợ chạy tới chỗ anh.

Với cái đầu ngốc của Taehyung sao có thể đấu với IQ cao ngất ngưỡng của Namjoon cơ chứ...Anh cười đắc thắng nhưng vẫn giả bộ nói:

- Em không giận anh nữa anh mới hết đau a~

- Vì em yêu anh thôi mà!...- Taehyung lí nhí nói.

- Hừm?

- Ừ! Không giận nữa!

Taehyung ngại ngùng chạy đi thật nhanh còn Namjoon vui vẻ chạy theo sau...Bỗng cậu do không nhìn đường nên lỡ đụng vào ai đó...Taehyung rớt rít xin lỗi người đó và khi cậu ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt ông ta dưới lớp nón dày kia thì không khỏi kinh sợ...

- Ông...ông là kẻ sát nhân đã giết cha mẹ tôi...

Chương 17

Đôi mắt Taehyung hần lên những tia giận dữ. Cậu còn nhớ rất rõ khuôn mặt ấy, khuôn mặt mà cậu nhìn được từ khe tủ đồ của tên đã ra tay giết hại cha mẹ cậu, mặc kệ người mẹ của cậu đã xin tha thiết hay người cha đã dùng cả thân thể mình để bảo vệ bà... Vậy mà giờ đây kẻ đã làm thay đổi cả cuộc đời cậu lại được tự do tự tại như thế này... Taehyung tức giận nắm chặt cổ áo hắn và ném sang một bên khiến cả Namjoon cũng giật mình. Chưa thỏa mãn cậu còn đánh túi bụi lên người đó làm cho mọi người xung quanh chú ý tới, anh cũng khó hiểu nhìn hành động của cậu:

- Taehyung, em làm gì vậy? - Anh ôm chặt cậu lại, đẩy ra xa người kia.

- TÔI SẼ KHIẾN CHO ÔNG PHẢI TRẢ GIÁ! TẠI SAO KỂ NHƯ ÔNG LẠI ĐƯỢC SỐNG CÒN CHA MẸ TÔI THÌ KHÔNG?

Taehyung vùng vẫy trong vòng tay của anh, mắt đăm đăm nhìn kẻ trước mặt. Còn hắn từ khi nãy đến giờ đều không làm gì cả, trong ánh mắt đó vẫn còn vương vấn những tia hối hận...

Một lát sau hắn hòa mình trong đám đông, chạy mất. Nhìn kẻ mà mình hận nhất biến mất trước mắt mình lần nữa, Taehyung không chịu được mà đẩy Namjoon ra xa và tức tốc đuổi theo. Anh hốt hoảng nhìn cậu, Taehyung chưa từng mất bình tĩnh như vậy... hồi nãy cậu còn nhắc tới cha mẹ nữa... vậy chẳng phải đó là tên sát nhân ấy sao?

- KIM TAEHYUNG! EM MAU ĐỪNG LẠI CHO TÔI! - Namjoon vội vã chạy theo còn gọi điện thông báo cho từng anh em của mình...

Một lát sau Taehyung thấy hắn chạy vào một khu kí túc xá cũ kĩ thì liền nhanh chóng đuổi theo. Ở đây chỉ có duy nhất 5,6 phòng nên việc tìm ra phòng hắn cũng không mất nhiều thời gian... Cậu dùng chiếc búa gần đó đập vào cửa phòng hắn và tiến vào... thay vì mùi máu tanh vốn có của một kẻ sát nhân thì trong phòng hắn lại tỏa ra một hương thơm dịu nhẹ quen thuộc...

- Là mùi nước hoa mẹ hay dùng mà?

Taehyung ngỡ ngàng nhìn xung quanh... không chỉ có mùi hương của mẹ mà còn rất nhiều thứ khác... Ảnh của bà từ hồi nhỏ đến lớn, những bức thư viết tay và một số quần áo trước khi mất của bà... Không chỉ thế ở góc phòng kia còn có mấy tấm ảnh hình cha cậu bị xé toạc ra, có những bức đầy dấu thập đỏ...

Rầm

Bỗng hắn từ đằng sau đè cậu xuống giường khiến Taehyung hốt hoảng ra sức vùng vẫy... Hai chân hắn kẹp chặt đùi cậu làm Taehyung không thể cự quạ người được...

- Ông... ông muốn gì? - Cậu chán ghét nhìn hắn.

- Cháu thật giống mẹ mình, Taehyung...

- Ý ông là sao? Tại sao lại có hình cha mẹ tôi ở đây? Ngay cả những món đồ của mẹ trước khi chết nữa! Ông giải thích đi!

Khuôn mặt hắn thoáng đượm buồn, nói:

- Vì ta yêu mẹ cháu...

- Yêu? - Taehyung kinh ngạc nhìn hắn.

- Ta và mẹ cháu là bạn từ nhỏ. Nhìn nụ cười tươi như ánh nắng ban mai ấy khiến ta yêu nàng từ ánh nhìn đầu tiên thế mà khi lên trung học, cô ấy lại yêu một người khác... và lớn lên, hai người cưới nhau còn sinh ra một hài tử...

- Nên... nên ông giết... cha mẹ tôi... Chỉ đơn giản là ông yêu bà ấy thôi sao? - Taehyung căm hận, mắt hần lên những tia máu đáng sợ...

- Đúng...

Cậu phát hỏa đá vào hạ bộ hắn khiến hắn lăn đùng xuống đất... Chính kẻ trước mặt là người đã khiến cả nửa cuộc đời cậu như địa ngục, khiến cậu bị lao vào trại mồ côi, khiến cậu mất cả gia đình! Chỉ vì thứ tình yêu vớ vẩn của hắn ta...

- ÔNG YÊU MẸ TÔI THÌ PHẢI MANG ĐẾN HẠNH PHÚC CHO BÀ CHÚ KHÔNG PHẢI ÍCH KÍ VÌ BẢN THÂN NHƯ THẾ?

Taehyung không kìm chế được lấy cây búa kia đánh vào người hắn...may là né kịp nếu không hắn toi mạng rồi...Dù nhỏ bé như thế nhưng khi để sự thù hận lấn át tâm trí, Taehyung như một con ác quỷ, sẵn sàng thẳng tay trừng phạt những kẻ mình căm ghét...

Còn hắn thì sợ xanh mặt, chân bủn rủn đến nỗi không đứng lên được...

- CHA TÔI CHÍNH LÀ HẠNH PHÚC CỦA BÀ! NGƯỜI NHƯ ÔNG CHỈ LÀ KẸ NGÁNG ĐƯỜNG THÔI!

- Taehyung...ta xin cháu...nề tình bạn mấy năm của ta với mẹ cháu...xin cháu tha cho ta...

- ÔNG ĐI CHẾT ĐI!!!

Taehyung lại dùng cây búa đánh vào người ông...

- Vẫn chưa tìm thấy em ấy sao?- Seokjin hốt hoảng lái xe khắp thành phố tìm kiếm.

- Chưa! Em ấy có thể ở đâu chứ? Namjoon, em là người cuối cùng nhìn thấy Taehyung mà sao lại không biết em ấy ở đâu?- Yoongi tức giận quát.

- Xin lỗi...do em ấy chạy nhanh quá...nếu Taehyung có mệnh hệ gì thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình mất...- Namjoon lo lắng chạy xung quanh tìm cậu.

- Không sao đâu. Trước hết phải bình tĩnh...Taehyung của chúng ta rất mạnh mẽ...em ấy sẽ không sao đâu...- Hoseok nói với các anh cũng như lời thì thầm với chính mình để tự trấn an bản thân...

" Sẽ không lạc mất em lần nữa!"

Trả thù... như một tảng đá đang lăn, nếu chúng ta càng đẩy lên đồi thì nó sẽ quay trở lại với vận tốc lớn hơn, và sẽ đập gãy chính những xương cốt đã tiếp lực cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

- TAEHYUNG! EM ĐANG LÀM GÌ VẬY?

Jinin ôm chặt lấy cậu. Lúc đến chỗ Namjoon nói, anh có nghe một tiếng động kì lạ tại một căn kí túc xá cũ kĩ gần rạp chiếu phim. Tưởng rằng người gặp nguy hiểm là cậu nhưng anh cũng không ngờ tới khung cảnh trước mắt lại diễn ra...Nếu Jinin không ngăn cản kịp thời thì cái mạng quên của hắn đã đi mất rồi...

- ANH MAU BUÔNG EM RA!

Taehyung vùng vẫy mãnh liệt trong vòng tay anh đến nỗi vô tình làm cán búa đâm vào bụng anh...

-...A...

Jinin nhấn nhó tay ôm bụng khiến Taehyung hốt hoảng quên hết mọi hận thù mà chạy tới chỗ anh...Cậu lo lắng xoa vào phần bị thương ấy, nước mắt cũng không kìm được mà rơi trên khuôn mặt hối hận kia:

- Anh...có sao không?...híc...em xin lỗi...tất cả đều tại em...

- Đừng khóc, Taehyung à! Anh không sao...chỉ giống vết muỗi cắn thôi mà...

Jinin gắng gượng cười để trấn an con người nhỏ bé đang run rẩy trước mắt. Bỗng anh ôm cậu, xoay người lại và những âm thanh sau đó khiến Taehyung không thể nào quên được...Hắn ta...hắn ta dùng búa đánh vào Taehyung nhân lúc sơ hở và...Jinin là người đã cứu cậu...anh hứng chịu cú đánh ấy vì cậu...Taehyung kinh ngạc nhìn người mình yêu ngã xuống...Hắn ta lại hăm hại người cậu yêu thương...Trong suốt cuộc đời này, cậu sẽ nhất quyết không bao giờ bỏ qua...Lần nữa để hận thù chiếm tâm trí, Taehyung ném cả một cái bình hoa to gần đây, ném vào đầu hắn. Máu lên lãng khắp nơi nhưng cậu

không sợ...ngược lại còn dùng chính cái búa ấy đánh gãy chân hắn...

-...Ừm..

Jimin gắng gượng mở đôi mắt mình ra, ánh sáng ban đầu khiến anh không ý thức nhanh được nhưng sau đó một sự ấm áp từ tay truyền đến giúp anh nhận ra con người nhỏ bé ấy, vẫn luôn bên cạnh mình...

- Anh tỉnh rồi, Jimin...- Taehyung nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

- Hóa ra là đang ở bệnh viện...hèn gì anh không còn cảm thấy đau nữa...- Anh mỉm cười trấn an cậu.

- Bác sĩ nói anh phải nghỉ ngơi một tháng lận đó, xương gãy hết rồi...

- Taehyung à...đừng khóc nữa,sung cả mắt lên kìa với lại đây không phải lỗi của em..

- Đừng nói dối em...hic...tại em ngu ngốc chạy theo hắn...tại em để hận thù lấn át tâm trí...hic...tất cả đều là tại em...xin lỗi anh..

- KHÔNG PHẢI!

Bỗng các anh từ đâu đến chạy ủa vào phòng bệnh. Khuôn mặt ai nấy đều vô cùng lo lắng..

- Đồ ngốc nhà em! Lúc nào cũng chỉ biết chịu đựng...lúc nào cũng chỉ có điệp khúc "em xin lỗi" thôi...- Seokjin ôn nhu ôm cậu vào lòng.

- Tất cả đều không phải lỗi tại em...mà còn có các anh nữa... Vì tại anh không quan tâm tới quá khứ, cảm xúc cũng như suy nghĩ của em...- Hoseok nắm chặt bàn tay đang run lên của cậu.

-...tụi anh ích kỉ... chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân nhưng không biết rằng em có đang hạnh phúc hay không?- Namjoon dịu dàng xoa đầu cục bông nhỏ trước mặt.

-...cho đến tận bây giờ mới biết em vẫn còn đau khổ về quá khứ của mình... Vậy mà lúc trước tụi anh làm tổn thương em,kể thế xác lẫn tinh thần còn bây giờ vẫn chưa hiểu được người mình yêu...-Bỗng Yoongi và các anh đứng ra xa...

- VỢ à...anh xin lỗi...

Các anh đứng cuối gập người lại khiến Taehyung bất ngờ một phen...Giờ mới nhớ kể từ khi bước vào nhà các anh, đây là lần đầu tiên họ xin lỗi cậu...một lời xin lỗi chân thành xuất phát từ trái tim..

- Ngay cả một câu xin lỗi tử tế bây giờ tụi anh mới nói...thật là...- Jungkook ngượng ngùng nhìn cậu.

- Đồ ngốc!

Taehyung hạnh phúc ôm chầm lấy các anh.

- Chỉ cần sống với các anh là em hạnh phúc rồi...những chàng ngốc của em..

Thời gian thấm thoát trôi qua, những gì của quá khứ đều đã khép lại, kẻ sát nhân kia thì bị kết án tử hình, cậu lại có một gia đình mới, có cha mẹ, có người mình yêu thương...Không chỉ thế mà họ còn sắp thành vợ chồng của nhau nữa...

Taehyung lo lắng đếm từng ngày trên quyền lịch để bàn...3 tháng nữa là tới lễ cưới rồi à...Vậy là nửa cuộc đời còn lại của cậu sẽ thuộc về các anh...Nghĩ đến đây, Taehyung không nhịn được mà nở nụ cười thật tươi khiến một số ai đó mém nữa là phụt máu tới nơi...

- Taehyung à! Anh rửa chén xong rồi!- Yoongi.

- Taetae! Anh cũng nấu cơm xong rồi em xuống ăn đi!- Seokjin.

- Taehyungie~ Minie cũng dọn dẹp phòng xong rồi á!- Jimin.

- Bwi! Anh mua bánh em thích ăn đây nè!- Hoseok.

- Cục bông ơi! Anh cũng sửa xong rèm cửa rồi nè ~Namjoon.

- Vợ yêu ơi! Anh cũng mua thú nhồi bông em thích rồi đây- Jungkook.

Mà chắc Taehyung quên nói chuyện này rồi nhỉ? Các anh giờ không chỉ là người yêu cậu nữa mà là osin rồi à~ Sau này sẽ là chồng ekip osin... Xem ra

tương lai của cậu rất sáng lạng đây...

- Vậy mọi người cùng nhau đi ăn cơm thôi!- Taehyung vui vẻ dặt tay các anh vào phòng ăn.

Trong căn biệt thự to lớn ấy tràn ngập những tiếng cười hạnh phúc khiến cho mọi người xung quanh ai cũng phải cảm thán, ngưỡng mộ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

3 tháng thấp thoáng trôi qua...

- Kim Taehyung! Giờ còn ngủ nướng nữa hả? Mau đến lễ đường đi, mấy anh đang chờ kia!

Minjae bực bội lôi con heo đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông kia. Có ai như cậu không, ngày cưới của chính mình thì ngủ đến trưa chiều mới dậy. Vậy mà trong lòng còn chẳng có chút lo lắng, thấp thỏm vốn có của một người sắp kết hôn...Lát sau thì Taehyung mới ung dung cùng Minjae đi đến sảnh đường...Cậu nhanh chóng vào phòng thay áo cưới còn trang điểm nhẹ lên khuôn mặt xinh đẹp khiến Taehyung trông như một thiên thần giáng thế...Bỗng ai đó gõ cửa phòng cậu...

- Umma đến thăm con sao?- Taehyung vui vẻ ôm chầm lấy bà.

- Con dâu của tôi đẹp quá!-Bà cười dịu dàng nhìn cậu.

- Hi hi...Umma tìm còn có chị hồng? Nếu umma sợ Taehyung đang lo lắng thì không có đâu nha! Còn rất bình tĩnh sẽ không gây rắc rối gì đâu!

- Đương nhiên là ta biết điều đó! Umma có chuyện khác muốn nói với con cơ!

- Ồ? Là chuyện gì ạ? Hay...hay umma đổi ý không cho con cưới các anh nữa ư?- Taetae mắt ngấn nước nhìn bà.

- Thằng nhóc ngốc này! Nghĩ sao umma lại làm vậy? Mà ta hỏi con cái này: con có biết vì sao năm ấy ta lại rước con về nhà mà không phải những đứa trẻ khác không?- Bà nghiêm túc nói.

- Ồ...con cũng chẳng để ý nữa...

- Ta đợi đến ngày này mới nói cho con nghe...Thật ra ta và cha mẹ con là bạn thân của nhau lúc chúng ta học cấp hai cho đến tận bây giờ...Trước khi sinh các con ra, chúng ta đã hẹn ước với nhau rồi...nhưng chính ta cũng không ngờ chuyện đó lại xảy ra...chính là người đàn ông mà chúng ta xem là bạn đó lại giết hại cha mẹ con...Ta định sẽ rước con về nhà mình nhưng không ngờ con lại bị đưa đến cô nhi viện...Ta đã tìm con suốt từ đó...

Nói đến đây nước mắt bà chợt trào ra khiến Taehyung càng xúc động. Cậu cũng không kìm chế nổi bản thân mình nữa...

- Um...Um...Umma...- Cậu ôm chầm lấy bà lần nữa.

- Taehyung...hãy sống hạnh phúc suốt cuộc đời mình vì cha mẹ con nhé!

- Um..

Taehyung dụi đầu vào lòng bà.Lâu rồi cậu mới cảm nhận được tình mẫu tử như thế này...Thật hạnh phúc biết mấy!

Một lát sau Taehyung trong bộ âu phục màu trắng bước lên sảnh đường, đến chỗ có những người cậu yêu thương...Cậu dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh, đương nhiên có cả các anh...

- Taehyung...em thật đẹp!- Jimin nắm chặt tay cậu nói.

- Các anh cũng vậy! Rất đẹp trai a~ Taehyung mỉm cười đáp lại các anh.

- Chúng ta bắt đầu thôi!

Vị cha xứ nhẹ nhàng nói. Ông tuyên thệ những lời nói như một sợi dây quán lấy những linh hồn lại, gắn chặt chúng với nhau suốt cả cuộc đời của các anh

và cậu...Sau khi lời hẹn ước kết thúc cũng là lúc họ trao cho nhau những nụ hôn vĩnh cửu, mãi mãi thuộc về người đối diện...

Bữa tiệc bắt đầu và mọi người cùng nhau chìm đắm trong âm nhạc, những điệu khiêu vũ cuốn hút. Taehyung thì ngồi nhìn họ nhảy...đơn giản vì cậu không biết chọn ai nên quyết định các anh tự nhảy với nhau...lúc đầu họ đều đồng ý nhưng lệnh của vợ thì phải nghe thôi...Mọi người chưa từng thấy các anh hạnh phúc như vậy, cũng chưa từng cười nhiều như vậy...Kim Taehyung như một thiên thần giáng thế để thay đổi cuộc đời các anh vậy...

Phía xa xa cũng có người nhìn cậu thẩn thiết, chẳng phải ai khác là Minhee...

- Vẫn còn nuôi tiếc sao?- Bogum từ đâu đến, đưa cho cô một ly rượu táo.

- Anh cũng vậy mà nhỉ?- Minhee liếc mắt "khinh bỉ", nhận ly rượu từ tay anh.

- Ừ...Sao cô biết?

- Không có chuyện anh lại đi giúp đỡ một người xa lạ chỉ mới gặp có vài hôm, còn vì người đó mà lừa những người bạn chí cốt của mình...Còn trong sinh nhật Hoseok, tôi có thấy anh cùng cậu ấy khiêu vũ...

- Cô tình mắt đấy!- Bogum nhếch mép nói.

- Tôi mà! Không tin mắt sao lại nhắm đến cậu ấy được?- Minhee ngoài cười nhưng trong lòng thì đau khổ...

- Đừng buồn...như cô nói...tôi cũng là người nuôi tiếc. Hai chúng ta như nhau cả thôi...

- Hừm...tôi mà thêm như anh sao? Đàn ông gì mà chẳng dám tỏ tình với người ta!

- Cô...đúng là còn mạnh miệng nữa!- Bogum mặt hiện lên vài tia hắc tuyến.

- Ích nhất tôi cũng từng hôn cậu ta còn anh thì sao?- Minhee cười đắc ý nhìn anh.

Nhưng không ngờ tên trước mắt lại hôn lên môi mình, mặt còn quý quyết hết sức...

- Vậy là tôi hôn gián tiếp cậu ấy rồi!

- Anh!

- Hai giờ chiều mai tôi rảnh! Cô có muốn đi chơi không?

- Tùy anh!

- Đây! Bogum với Minhee ra kia nhảy chung đi!- Taehyung vui vẻ chạy đến nắm tay hai người kéo đi.

Nụ hôn hồi nãy cậu có thấy à nha~ Phải giúp họ thành một đôi mới được...

Taehyung mãi lo ghép cặp cho hai người mà quên mất một số ai đó khiến họ vô cùng tức giận...

- Vợ à! Em quên tụi anh rồi!- Jungkook nũng nịu nhìn cậu.

- A...Em xin lỗi...

- Lần này phải phạt a~~ Namjoon gian xảo nhìn cậu còn Taehyung sau khi bị "phạt" nhiều lần thì cũng hiểu ý mấy anh là gì mà ba chân bốn cẳng chạy đi.

Trong đám cưới ấy, người ta chỉ còn nhớ đến hình ảnh "hàng dâu" chạy thực mạng và theo sau là tình yêu của cậu mà thôi ~...

-----END-----

Bạn đang đọc truyện *Vợ À Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.